

ΜΙΚΡΟΙ

ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η νεκρή
δραπέτευσε

A.P.
2

ΚΟΥΚΑ
ΑΚ

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: Η ΛΕΞΙΣ ΗΡΩΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ.
2

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΔΡΧ.
2

Ὁ τρομακτικὸς Δράκουλας κρατᾷ γερὰ στὰ χέρια τοῦ τὴν ἀμοίρῃ Δανάη. Ἐνῶ ἐκεῖνη ξεφωνίζει μὲ τρόμο, φρίκη καὶ ἀπόγνωση.

Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ἀμέσως, καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ὁ τρομακτικὸς Δράκουλας, ἀρπάζει τὴν ἀμοιρῇ Ἑλληνοπούλα. Πλησιάζει τὰ ξεραμένα χεῖλια τοῦ στό λαιμοῦ της.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Μουγγρίζει βραχνά:

— Αἱμαααα!... Αἱμαααα!

Ἡ δυστυχισμένη καὶ ἀνυπεράσπιστη Κοπέλλα ξεφωνίζει μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωση:

— Μήνηη!... Μήνηη!...

Σπαρταράει και κτυπιέται, είν τρελλή, για να ξεφύγη από τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ ἰωντοναοῦ βρυκόλακα. Φθάνει νὰ τοῦ ζητήση κ' ἔλεος ἀκόμα:

— Ὁχιιιι!... Λυτήσουμε εεεε!... Λυτήσουμεεεεε!...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

Τὰ τρομαγμένα μάτια τῆς ἑμοιρης Δανάης, ἀλλάζουν ἀπότομα ἐκφρασι. Παίρνει ἀπρόοπτα ἐπιθετικὴ στάσι: Οὐρλιάζει τώρα ἀγρία καὶ ἀπειλητικά:

— Θὰ πεθάνης, Δράκουλα!...

Σὺ πεθάνης!...

Ἐκεῖνος τὰ χάνει! Τροβάει ἀμέσως τὰ χέρια του ἀπὸ πάνω τῆς. Καὶ ἀντικρύζοντάς την με τρόμο, φρίκη καὶ δέος, ὑποχωρεῖ ἀργά...

— Θὰ σὲ σκοτώσω, Κακούργε! ξαφωνάζει ἡ Νέα.

Ὅμως ξαφνικά κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

Κάτω ἀπὸ τὰ βαθεῖα καὶ ἀνεξερεύνητα ὑπόγεια τοῦ Μαύρου Πύργου, κρότος τρομακτικῆς ἐρήξεως ἀντηχεῖ!...

Τὸ τεραστίο παλὸ κτίριο συγκλονίζεται σὰν ἀπὸ φοβερό σεισμό!...*

.....

Ὁ Ντὰβ Χάρμαν, ἓνας βαθύπλουτος καὶ διάσημος συγγραφέας μυθιστορημάτων Γερὰν -

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο πρῶτο τεῦχος (ἀρ. 1) ποῦ ἔχει τὸν τίτλο: «Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ».

Γκινιόλ — τρόμου καὶ φρίκης — ἔχει ἀγοράσει, τελευταία, κάποιον παλὸ καὶ παρῶξεν ὁ Πύργος: τὸν «Μαύρο Πύργο», ὅπως τὸν λένε, ποῦ βρίσκεται σὲ μιὰ ἐρημικὴ περιοχὴ, ἐκτὸς περὶπου χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ πολυθόρυβο Σικάγο!...

Ὁ σαδιστὴς αὐτὸς συγγραφέας, μεταμορφωμένος σὲ τρομακτικὸ Δράκουλα, καταφέρνει — ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες — νὰ ρίξη σὲ μιὰ βαθειὰ καταπακτὴ τοῦ Πύργου του, τοὺς δύο ἥρωές μας: τὸν Ἄρη, ἢ «Μικρὸ Φαντομά», ἓνα δεκαεξάχρονο γεροδεμένο Ἀγὸρι ἐλληνικῆς καταγωγῆς, ποῦ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν Ἀμερικὴ. Καὶ τὸν Φαντεκὲς ἢ Τζωννυτζῶν, ἓνα ἀσουλούπωτο καὶ ξεκαρδιστικὸ Ἀμερικανάκι, τῆς αὐτῆς ἡλικίας μετὰ τὸν Ἄρη. Καὶ ἀχώριστο φίλο του.

Ὁ τρίτος ἥρωάς μας, ἢ καλύτερα: ἡρώϊδα μας, ἢ ὁμορφὴ κ' ἐπιτόλαια δεκατετράχρονη Δανάη — ἐλληνικῆς καταγωγῆς κι αὐτὴ — μένει ἔξω ἀπὸ τὴν παγίδα. Ἀνυπεράσπιστη πιά στὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου Δράκουλα!

Θριαμβευτὴς τώρα ὁ κακούργος, κατγάζει μετὰ σαδισμό, πλησιάζοντας τὴν ὁμοιρὴ Κοπέλλα:

— Χά, χά, χάσασα!... Οἱ φίλοι σου δὲν θὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα ποῦ τοὺς ἔρριξα, παρὰ μόνον ὅταν ἡ ἀποσύμβεσι τῶν πτωμάτων τους θ' ἀρχίσῃ νὰ μοῦ ἐνοχλῇ τὰ ρουθούνια!...

Καί, μετὰ ἀπότομη κίνησι, τὴν ἀρπάζει στὰ γερά του μπράτσα!...

Ἐπακαλουθεῖ ἡ τραγικὴ σκηνή.

νή που παρακολούθησαμε παραπάνω.

“Όμως ή Δανάη, καθώς παλεύει και κτυπιέται για να ξεφύγει, έχει μια καλή τύχη:

Τό δεξί της χέρι άκουμπάει πάνω στη λαβή του φονικού στιλέττου που βρίσκεται στον κόρφο του Δράκουλα!...

“Ετσι, άρπάζοντάς το άμέσως, αλλάζει στάσι άπέναντι του Κακούργου: “Από τρομοκρατημένο θύμα, γίνεται τώρα άγριος δήμιος:

— Θα πεθάνεις!... του φωνάζει, έτοιμη να καρφώσει την άστραφτερή λάμα του στιλέττου στην καρδιά του!

“Όμως σχεδόν ταυτόχρονα, φοβερή έκπληξη δοκιμάζουν και οί δύο τους:

Κάτω, στα βαθειά ύπόγεια του Μαύρου Πύργου — όπως άκούσαμε — τρομοκτική έκρηξις άντηχεί. Τό παλιό και τεράστιο κτίριο συγκλονίζεται σαν από δυνατό σείσμο!

Ξαφνιασμένη ή Δανάη μένει για μια στιγμή άκίνητη, με τ’ ώπλισμένο χέρι της σηκωμένο ψηλά.

“Όμως ό Δράκουλας με μια άπóτομη κι άφάνταστα γρήγορη κίνηση, της άρπάζει τό στιλέτο. Τήν άφοπλίζει...

— Χά, χά, χά! καγχάζει πά-

“Η φοβερή γροθιά του Έλληνόπουλου πέφτει σαν κεραυνός στο φλύαρο στόμα του Φαντεκέξ.

λι θριαμβευτής. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι γιὰ τὰ τρυφερά σου χεράκια, Κοριτσάκι μου!..

“Ὁμως παρ’ ὅλο πὺ θέλει νὰ προσποιηθῇ τὸν ψύχραιμο καὶ τὸν ἀτάραχο, τὰ μάτια του — μέσ’ ἀπὸ τὴς κόγχης τῆς νεκροκεφαλῆς — φαίνονται ἀνήσυχα. Φοβισμένα!..

Ὁ τρομακτικὸς κρότος τῆς ἐκρήξεως στὰ βαθειὰ ὑπόγεια τοῦ Μαύρου Πύργου του, τὸν ἔχει ἀναστατώσει!..

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἀφουγκράζεται νευρικὸς καὶ ἀνυπόμονος. Εἶναι φανερό πὺς βιάζεται νὰ μάθῃ τί κακὸ ἔχει συμβῇ. Νὰ προλάβῃ ἴσως κάποιο κακὸ μεγαλύτερο.

Καὶ νά: Ἀρπάζοντας ἀμέσως τὴν ὁπλὴ πάλι Ἑλληνοπούλα, τὴ σπρώχνει βάνουσα στὴ μικρὴ τετράγωνη σούδα τῆς γνωστῆς μας παγίδας. Καὶ τραβώντας, μὲ βιάσι, ἓνα μικρὸ κρυφὸ μοχλὸ, κάνει νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ δάπεδόν τῆς, ὅπως πρὶν λίγο. “Εἶται ἡ δυστυχισμένη Δανάη γκρεμίζεται κάτω στὴ βαθειὰ καταπακτὴ!..

Ὁ Ντὰβ Χάρμαν μένει μόνος τώρα... Μὲ γρήγορες κινήσεις πετάει ἀπὸ πάνω του ὅλα ἔκείνα ποὺ τοῦ εἶχανε δώσει τὴ μορφὴ τοῦ Δράκουλα. Μένει ἓνας νέος κι ὁμορφος γοητευτικὸς ἄνδρας, ὅπως εἶναι στὸ φυσικὸ του.

Καὶ τρέχοντας διασχίζει ἓνα μακρὺ σκοτεινὸ διάδρομο. Φθάνει σὲ μιὰ ἀπότομη σκάλα. Τσακίζεται νὰ κατέβῃ, τρία - τρία τὰ πέτρινα σκαλοπάτια τῆς!..

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Μὰ τί νὰ εἶχε συμβῇ; Τί φοβερὴ ἔκρηξις ἦταν αὐτὴ ποὺ ἀκούστηκε κάτω βαθειά, στὰ μυστηριώδη ὑπόγεια τοῦ τρομακτικοῦ Μαύρου Πύργου;

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ πάρουμε τὰ δραματικὰ αὐτὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρὰ τους:

Ὁ “Ἀρης καὶ ὁ Φαντεκὲς γκρεμοτσακίστηκαν, ὅπως εἶδαμε, στὴ βαθειὰ σκοτεινὴ παγίδα. Ὁ ἀπαίσιος Δράκουλας, κάνοντας πὺς παραδινόταν, εἶχε καταφέρει νὰ τοὺς ξεγέλασῃ.*

Τὰ δυὸ παιδιὰ, κτυπᾶνε μὲ μεγάλη ὁρμὴ κάτω στὸ δάπεδόν τῆς καταπακτῆς. Ἰὰ λίγες στιγμὲς μένουν ἀκίνητα σὰν σκοτωμένα!..

Πρῶτος συνέρχεται ὁ κωμικοτραγικὸς Τζωννυζῶν. Ἀνασηκώνεται ἀργὰ καὶ δύσκολα. Βγάζει μὲ βιάσι ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸ μικροσκοπικὸ καὶ πολυαγαπημένο του πιθηκάκι:

— Εἶσαι ζωντανός, Πιτισκόκο μου; τὸ ρωτᾷ ἀνήσυχος.

Τὸ χαριτωμένο καὶ τετραπέρατο ζωάκι, βγάζει μερικὲς λεπτεῖς παράξενες φωνούλες. Σὰ νὰ τοῦ λέῃ: — Δὲ μὲ βλέπεις; Εἶμαι μιὰ χαρά. Δὲν ἔπαθα τίποτα!..

Ὁ Φαντεκὲς ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι. Τοῦ ἀποκρίνεται:

— Τί λές, μαρὲ παιδί μου! Καὶ τόχα μιὰ σκασιλα!..

“Υστερα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ “Ἀρη ποὺ ἔχει, στὸ μεταξύ, ἀρχίσει νὰ συνέρχεται

(*) Βλέπε στὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 1.

κι αυτός. Ν' ανασαλεύη και ν' ανασηκωνείται:

— Λοιπόν, κυρ' «Μικροφαντομιά». Τί θα γίνη τώρα εδώ μέσα; Πώς θα σκοτώσουμε την ώρα μας;

Τὸ γεροδεμένο σοβαρὸ παλικόρι, τὸν ρωτᾷ:

— Τί λές ἐσύ;

Ὁ κοντόχοντρος μαντράχας μετὰ τὴν ἀνοικονάμητη κεφάλια, τὸ φουσκωτὸ στομάχι καὶ τὰ στραβά πόδια, μουρμουρίζει:

— Ἐγὼ λέω νὰ κάνω καμμιὰ βόλτα με... ὑποδήλατο!

Ὁ «Μικρὸς Φαντομάς» παρὰ τὴν τραγικὴ θέσι τοῦ βρίσκεται, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ:

— Καὶ γιατί δὲν κάνεις ; τὸν ρωτᾷ.

— Ὑπάρχει λόγος...

— Τί; Ἐπειδὴ εἶναι στενόχωρα ἐδῶ;

— Ὅχι...

— Ἐπειδὴ δὲν ἔχεις ποδήλατο;

— Οὔτε...

— Ἀλλὰ τότε;

— Ἐπειδὴ δὲν ξέρω... ἰσορροπία!

Ὁ "Ἀρης σηκώνεται τώρα. Ἀνάβει τὸ κλεφτοφανάρι τοῦ. Φωτίζει κ' ἐξετάζει τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καταπακτῆς ποῦ βρίσκονται θαμμένοι ζωντανοί!

Εἶναι ἓνα στενὸ τετράγωνο δωμάτιο σὰν φωταγωγός. Ταβάνι ξὺν ἔχει. Ἡ καλύτερα: ταβάνι τοῦ θὰ εἶναι τὸ κινητὸ δάπεδο τῆς παγίδας. Αὐτὸ ποῦ ὑπεχώρησε γιὰ νὰ τοῦς ἀφήσῃ νὰ γκρεμιστοῦν κάτω...

Ὅμως τὸ μικρὸ αὐτὸ δωμάτιο ἔχει μιὰ βορειὰ σιδερένια

πύρτα. Στὸ πάνω τῆς μέρος βρίσκεται ἓνα στενόμικρο ἀνοιγμα μετὰ χοντρά τετράγωνα κάγκελα. Ἀπὸ τ' ἀνοίγματα τοῦς, μετὰ δυσκολίαν θὰ χωροῦσε νὰ περάσῃ μιὰ ἀνθρώπινη ποιάμη...

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς περνᾷ ἀμέσως, ὅχι μονάχα τὴν ποιάμη, μετὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ μπράτσο τοῦ. Ψάχνει πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν σύρτη ἢ τὴν ἀμπάρα. Νὰ μπορέσῃ ν' ἀνοίξῃ. Νὰ ξαναβροῦν τὴν ἐλευθερίαν τοῦς.

Ὅμως χαμένος κόπος... Οὔτε πρὸς τὰ κάτω, οὔτε πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀνεκαλύπτει τίποτα. Σίγουρα ἡ ἀμπάρα θὰ βρίσκεται χαμηλότερα. Ἡ καὶ πῶς φηλὰ ἀπ' ὅσο μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ χέρι τοῦ...

Ὁ "Ἀρης ἀναστενάζει:

— Δυστυχῶς!... Οὔτε ὁ διάβολος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ 'δῶ μέσα...

Ὁ Φαντεκέξ (*) συμφωνεῖ:

— Ὁ διάβολος μπορεῖ νὰ μὴ μπορῇ. Ἐγὼ ὅμως μπορεῖ νὰ... μπορῶ!

— Ἐσύ; κάνει χαμένα ὁ Νέος.

Ὁ Τζωννιτῶν διορθώνει:

— Ἐγὼ, ὅχι βέβαια. Κι αὐτὸ γιὰ τρεῖς λόγους: Πρῶτον: Γιατὶ πεινάω. Δεύτερον: Ἐπειδὴ βοριέμαι. Καὶ τρίτον: καθὼς ἐξ ἐμοῦ κορμίδο νὰ βγάλω τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα...

Τὰ μάτια τοῦ "Ἀρη βουρκώ-

— (*) Τὸ Φα—ντε—κέξ εἶναι οἱ ἀρχικὲς συλλαβὲς τῶν τριῶν λέξεων: Φαγὰς, ντεμπέλης, κ' ἔξυπνος.

νουν καθώς του λέει:

— Άλλοίμονο!... Για να σώσω εσένα, άφησα τη Δανάη ανυπεράσπιστη στα χέρια του άπαισίου Δράκουλα!

Καί άρπάζοντας τα χοντρά καγκελωτά σίδερα της πόρτας, τὰ τραβάει με τόσο λύσσα και δύναμη, πού τὰ χέρια του ματώνουν. Ταυτόχρονα ούρλιάζει σὰ λιοντάρι στο κλουβί:

— Τί να κάνω τώρα; Πώς να βγώ από 'δω μέσα; Πώς να σώσω την αγαπημένη μου; Πώς;..

Ήτάραχος ο Φαντεκξ τον συμβουλεύει:

— Μη τραβάς έτσι τα κάγκελα, γιατί μπορεί να τὰ... σπάσης! Κι' ύστερα, για να βγούμε από δω μέσα, δέν θα χρειάζεται ν' ανοίξουμε την πόρτα.

— Κοροϊδεύεις κιόλας; Βούλωσέ το, λοιπόν! μουγγρίζει σάν βερίο άνήμερο ο Άρης. Καί σφίγγοντας την τρομακτική σιδερένια γροθιά του, την τινάζει με αφάνταστη όρμη στο στόμα του Φαντεκξ!...

Ήτάραχο τὸ Άμερικανόπουλο, φτύνει αδιάφορα κάτω, δυο-τρία ματωμένα δόντια του:

— Καλά πού μου ξεφυτρώνουν άλλα, ύστερ' άπ' τὶς γροθιές σου! μουρμουρίζει.

Καί προσθέτει άπειλητικά:

— Άλλοίως θὰ με άφηνες φαφούτη και μπορούσα νά... θυμώσω!...

— Λοιπόν; τον ρωτάει ο Μικρὸς Φαντομάς, πού κατὰ βάθος έχει μεγάλη έμπιστοσύνη στα μυαλά του άφόρητου φίλου του.

— Τί;

— Είπες πὼς αὐτὸ πού δέν μπορεί νὰ κάνη ὁ διάβολος, μπορείς νὰ τὸ κάνης εσύ!...

— Ναί! Άλλά ἐγὼ σοῦ εἶπα: πεινάω, βαρείεμαι καὶ δέν εἶμαι κορόϊδο!

Ὁ Άρης ξεφωνίζει σάν τρελλός:

— Τότε πὼς; Πὼς θὰ βγούμε ἀπὸ 'δω μέσα;

Ήτάραχος ὁ Κεφάλας, τοῦ άποκρίνεται:

— Αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ Πιτσικόκος μου!

Καί φέρνοντας τὰ χεῖλια του στο αὐτὶ τοῦ μικροσκοπικοῦ πίθηκου, τοῦ ψιθυρίζει:

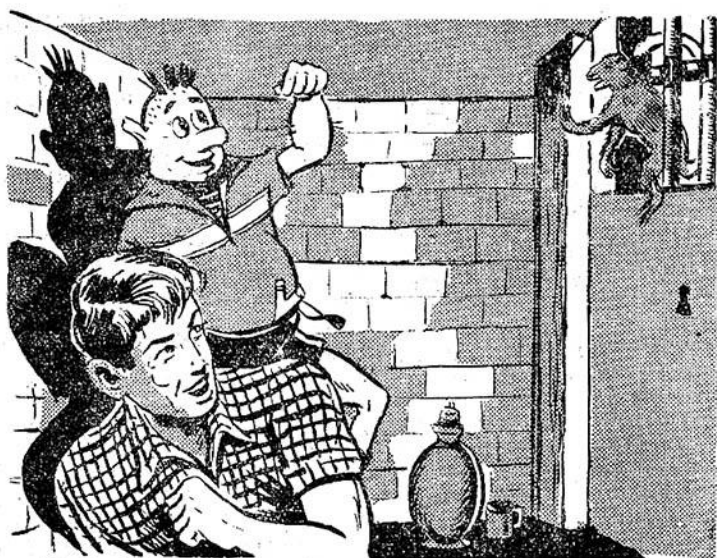
— Σάν πολὺ ὥρα ἔχεις νὰ κάνης πιπί σου, βρὲ Τεντυμπόα! Σίγουρα θὰ μοῦ τὴ σκαρώσης τὴ λαχτάρα!... Πέρασε, τὸ λοιπὸν ἀπ' τὰ κάγκελα καὶ βγὲς ἔξω... ν' ἀνακουφιστῇς!...

Κ' ἐνὼ ὁ Πιτσικόκος ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Φαντεκξ προσθέτει:

— Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ρίξε καὶ μιὰ ματιά ἀπ' ἔξω... "Αν ὑπάρχει ἱκαμμιά άμπάρα, βγάλτηνε νὰ πάῃ στο διάβολο!... "Αν πάλι δέν ὑπάρχει άμπάρα, τότε...

Μὰ δέν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του. Τὸ μικροσκοπικὸ καὶ τετραπέρατο πιθηκάκι, πού καταλαβαίνει ὅπως ἐνα παιδί τὰ λόγια τοῦ Τζωνυτζών, ἔχει κιόλας σκαρφαλώσει στὰ κάγκελα τῆς βαρειάς σιδερένιας πόρτας.

Άμέσως, καὶ μὲ κάποια δυσκολία περνάει ἀνάμεσ' ἀπὸ αὐτά. Χάνεται γρήγορα ἔξω...

‘Ο θρυλικός «Τεντυμπόας», τὸ τετραπέρατο πιθηκάκι τοῦ Φαντεκέξ ἢ Τζωνυτζών, ξαναγυρίζει στὴν παγίδα ἀπὸ τὴν... ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ τοῦ.

‘Ο Φαντεκέξ ρίχνει μιὰ ματιά στὸν Ἄρη ποὺ φαίνεται νευριασμένος κι ἀνυπόμονος:

— Πολὺ γρήγορα τὰ χάνεις καὶ πελαγώνεις, βρὲ Ἑλληνάκι! Κρίμας τὴν ἔνδοξη Ποτρίδα σου ποὺ βγάζει καὶ σπουδαῖο... παστοურμά!

‘Ο «Μικρὸς Φαντομάς» τὸν ἀγριοκυττάζει. Ἐνῶ ὁ «κωμικοτραγικὸς Κεφάλας» συνεχίζει ἀτάραχος:

— Καλὰ ποῦχω τὸν Πιτσικόκο, φίλε μου! Μὲ γλυτώνει ἀπὸ ἓνα σωρὸ δουλειῆς ποὺ βαρεῖμαι νὰ τὶς κάνω... Ὅπως τώρα, ἄς ποῦμε, ποὺ πέρασε μὲς

ἀπὸ τὰ στενὰ αὐτὰ κάγκελα... Ξέρεις πόσο θὰ κουραζόμουναι νὰ περάσω... ἐγώ;

»Πάντως Μικροφαντομάκο μου ἓνα σοῦ λέω μετὰ βεβαιότητος: Ἐφ’ ὅσον δὲν πλερώνουμε νοῦκι, γρήγορα ὁ μπαρμα Δράκουλας θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ ὅδω... Δὲν μπορούμε νὰ κρατᾶμε τζάμπα τὸ δωματιάκι τοῦ! Ἀμα γουστάρουμε νὰ μένουμε, πρέπει νὰ τοῦ δίνουμε κάτι, ποὺ λέει ὁ λόγος! Τὸ σωστὸ - σωστό! Ἐκτὸς ποῦ...

Ὅμως ἡ ἀκατάσχετη φλυαρία τοῦ διακόπτεται ἀπὸτομα. Θόρυβος κλειδιοῦ ποὺ γυρίζει ἀ-

κούγεται στην πόρτα της καταπακτής. Σάν κάποιος νά την ξεκλειδώνη απ' έξω...

— Ο Δράκουλας, αδερφέ μου! κάνει ανήσυχος ο Φαντεκέξ. Θάρχεται νά μās κάνη... ξέσωσι!

Τό κλειδί άκούγεται νά στρίβη μερικέσ φορές άκόμα στην κλειδαριά. Όμως κανένας δέν άνοίγει την πόρτα...

Μόνον ό Πιτσικόκος σκαρφάλώνει στα κάγκελα καί ξαναπηδάει μέσα.

— Έν τάξει; τόν ρωτάει ό Μπέμπυ Μπούς. Έκανεσ τόν πιπί σου καί τά κακά σου;

Μά τόν μικροσκοπικό πιθηκάκι ικάτι τού λέει με τίς άναρθρες κραυγέσ του. Καί ό Φαντεκέξ, πού τίς μισοκαταλβαίνει, έξηγεϊ στόν Άρη:

— Λέει πώς τόν κλειδί βρισκόταν άπό τόν έξω μέρος της σιδερένιας πόρτας. Καί πώς τόν γύρισε κάμποσεσ φορές... Άλλά δέν ξέρει, λέει, άν την ξεκλείδωσε ή την κλείδωσε!...

Ό Μικρός Φαντομάς τραβάει άμέσως με λαχτάρα την πόρτα. Κ' εκείνη υποχωρεί... Άνοίγει!...

Οί δυό φυλακισμένοι στην καταπακτή είναι πιά ελεύθεροι!

— Γειά σου, Πιτσικόκaki! κάνει μ' ένθουσιασμό ό Φαντεκέξ. Για τόν καλό πού μās έκανεσ, σου δίνω τόν λόγο μου πώς, όσο κι άν πεινίω, δέν θά σέ... φάω! Έκτός άν με... περικαλέσης έσύ!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΦΩΝΕΣ!

Ό Άρης κι ό Τζωνντζών πε-

τάγονται τώρα έξω.

— Πρέπει νά ξαναένεσουμε πάνω! λέει τόν Έλληνόπουλο. Ίσως προλάβουμε νά σώσουμε τη Δανάη.

Καί προχωρούν σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Ψάχνουν νά βρούνε καμμιά σκάλα. Άπό τίς τόσεσ καί τόσεσ πού βρίσκονται στο παράξενο καί μυστηριώδες έσωτερικό τού Μαύρου Πύργου...

Όμως νά: Άντί νά βρούνε μπροστά τους σκάλα πού νά οδηγή πρòς τά πάνω, βρίσκουν μιá πού λές καί κατεβαίνει στα έγκατα της γής.

Μά τόν κακό είναι πώς δέν βλέπουν τόν άνοιγμά της. Καί γκρεμίζονται στ' άπότομα κι άτέλειωτα σκαλοπάτια...

Όσπου, τέλος, φθάνουν, με κατατσακισμένα κορμιá, κάτω.

Ό Άρης βρίσκεται σέ κακá χάλια. Ό Φαντεκέξ έχει καταλήξει άνάσκειλα χωρίς νά νοιώθη πιá τη δύναμι ούτε νά κουνηθί. Όμως ψιθυρίζει μαχμουρλής καί ίκανοποιημένος:

— Καλύτερα πού κατεθήκαμε έτσι μονοκοπανιά!... Θά κουραζόμαστε πολύ άν κατεβαίναμ' ένα - ένα, τόσα σκαλοπάτια!...

»Μά τώρα πρέπει, δυστυχώς, νά ξαναένεβούμε! μουρμουρίζει κουνώντας την άνοικονόμητη κεφαλα του.

Καί γνωματεύει θλιμμένα:

— Τόν άσχημο είναι πώς στόν άνήφορο δέν μπορεί νά... γκρεμοτσακισθί κανείς για ν' άνέβη ξεκούραστα!...

Όμως ούτε αυτός, ούτε ό Άρης, προφθαίνουν ν' άρχίσουν

την άνοδο...

Ξαφνικά, θόρυβος ανθρώπων που κουβεντιάζουν σιγά, φθάνει στ' αúτιά τους...

— Ποιοί διαβόλοι νάναι του-
τοι πάλι; άναρωτιέται ό Μικρός
Φαντομάς.

Καί ρωτάει άμέσως σιγά τόν
Φαντεκέξ:

— Πέσ' μου, Τζωνυτζών: Δέ-
κα μέρες δέν έχεις που ζής
κρυμμένος εδώ, σ' αυτόν τόν
Πύργο;

— Καί βέβαια...

— Ξανάκουσες αυτές τις φω-
νές άλλοτε;

— Καί βεβαιότατα!...

— "Ωστε μπαίνουν στόν Πύρ-
γο άγνωστοι άνθρωποι;

— Καί βέβαια καί βεβαιότα-
τα!...

— Ποιοί είναι; Τί έρχονται
καί κάνουν;

— Μακάρι νάξερα!...

Δέν ενδιαφέρθηκες νά πäs νά
κρυφοκυττάξης; Νά κρυφακού-
σης; Νά μάθης ποιοί είναι;

— Ένδιαφέρθηκα!... Άλλά
...βαρειόμανε νά πάω!...

Ό μικρός Φαντομάς προχω-
ρεί πατώντας στίς μύτες τών
παπουτσιών του. Στρίδει σέ
σκοτεινούς διαδρόμους πότε
δεξιά, καί πότε άριστερά...
Κατεβαίνει κι έλλη μιá πέτρι-
νη σκάλα που φθάνει άκόμα
πιό βάθειá...

Ό Φαντεκέξ, κρατώντας στήν
άγκυλιά τόν άχώριστο Πιτσι-
κόκο του, ακολουθεί μουρμουρί-
ζοντας μέ δυσφορία :

— "Ωχ, άδερφέ! Γιατί μάς
νοιάζει έμάς ποιοί είναι; Σάμ-
πως αυτοί ενδιαφερθήκανε νά

μάθουνε ποιοί είμαστε! έμεις;

Καί προσθέτει έρωτηματικά:

— Τή Δανάη τήν ξέχασες,
δρέ φίλε; Άφήσαμε δηλαδή τό
γάμο καί πάμε γιά πουνάρια;

Οί φωνές τών άνώγιστων άν-
θρώπων άκούγονται τώρα πολú
κοντά...

Ό Άρης σταματάει απότο-
μα. Έμποδίζει τόν Τζωνυτζών
νά προχωρήσει άλλο :

— Στάσου έσύ εδώ... Καλύ-
τερα νά κυττάξω μονάχος μου.
Ύστερα γυρίζω καί τρέχουμε
γιά τή Δανάη... Δέν έπιτρέ-
πεται νά μη μάθουμε τί άνθρω-
ποι είν' αυτοί. Καί τί ζητούν έ-
δώ μέσα...

— Έν τάξει! κάνει τό κον-
τόχοντρο Άγόρι μέ τό κωμι-
κό σουλούπι. Καί κάθεται σταυ-
ροπόδι κάτω, κατá τήν κληρονο-
μική άνατολίτικη συνήθειά
του. (*)

Τό μικροσκοπικό πιθικάκι ξε-
φεύγει από τά χέρια του. Άρχί-
ζει νά χοροπηδάη, έδώ κ' εκεί.
Ή μιá παλάμη του είναι κλει-
σμένη. Σάν κάτι νά κρατάη.

Ό μικρός Φαντομάς προχω-
ρεί άθόρυβα πρòς τή μισάνοικτη
πόρτα μιáς ύπόγειας αίθουσας
áp' όπου άκούγονται οί ζωηρές
συζητήσεις...

.....

(*) Ό Φαντεκέξ είναι ό
καρπός μιáς μεγάλης αγά-
πης ένòς Τούρκου πασοά μέ
κάποια άμερικανίδα μποξέρ
καί πρωταθλήτρια στήν άρσι
βαρέων βαρών!

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα κοντά στη Δανάη, την ὁμορφὴ Ἑλληνοπούλα. Τὴν εἶδαμε νὰ γκρεμίζεται στὴν ἴδια παγίδα πού, πρὶν λίγο, εἶχαν πέσει καὶ ὁ Ἄρης μὲ τὸν Φαντεκέξ...

Ἐνῶ ὁ Ντάβ Χάρμαν, ὁ ψευδοδράκουλας, πετώντας ἀπὸ πάνω του τὸ καπέλλο, τὴ μάσκα τῆς νεκροκεφαλῆς, τὸ μαῦρο ρόσσο κλπ., παίρνει τὴν πραγματικὴ μορφή του. Ξαναγίνε-ται νέος καὶ ὠραίος ἄνδρας!...

"Ἔτσι διασχίζει τρέχοντας — ὅπως εἶδαμε — ἕναν σκοτεινὸ διάδρομο. Καὶ φθάνοντας σὲ μιὰ ἀπότομη σκάλα, τσακίζεται νὰ κατέβῃ, τρία - τρία, τὰ πέτρινα σκαλοπάτια τῆς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά, ἡ Δανάη, πέφτοντας στὴ βαθεῖα καταπακτὴ, μένει ἀναίσθητη. Εὐτυχῶς πού κανένα χέρι ἢ πόδι τῆς δὲν ἔχει σπῶσει. Καὶ γρήγορα συνέρχεται...

"Ὅμως φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί τῆς ὅταν, μόλις πετιέται ὀρθή, ἀντικρύζει τὴ σιδερένια πόρτα τῆς φυλακῆς ὀρθάνοικτη!

— Παράξενα!... Πολὺ παράξενα πράγματα συμβαίνουν σ' αὐτὸ τὸν Πύργο. ψιθυρίζει χαμένα.

Μὰ καλοῦ - κακοῦ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ στενὴ τετράγωνη καταπακτὴ. Ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ δεξιά καὶ ἀριστερά.

— Πρέπει νὰ βρῶ τὸν Ἄρη καὶ τὸν Φαντεκέξ! συλλογιέται. Κι αὐτοὶ θάχουν φύγῃ, ἀφοῦ ἡ

πόρτα τῆς παγίδας εἶναι ἀνοικτή.

Δὲν ἔχει προχωρήσει ὅμως πολὺ, ὅταν κι ἐκεῖνη ἀκούει, κάτω βαθεῖά, τὶς ζωηρὲς ἀνθρώπινες ὁμιλίες...

Οὔτε στιγμή τὸ θαρραλέο Κορίτσι δὲν μένει ἀναποφάσι-στο. Ξεκινᾷ ἀμέσως ἀκολουθώντας τὴν ἴδια πορεία πού εἶχαν ἀκολουθήσει οἱ ἄλλοι...

Κατεβαίνει φυσιολογικά τὴ σκάλα πού ἐκεῖνοι εἶχαν γκρεμοτσακιστῇ. Καὶ συνεχίζει νὰ προχωρῇ...

Μὰ νά: Ξαφνικά ἀκούει ἀνθρώπινα βήματα νὰ πλησιάζουν... Κάποιος ἔρχεται, ἴσια γραμμὴ, κατὰ πάνω τῆς...

Ἡ Δανάη σταματᾷ ελαστικὴ καὶ ἀνήσυχη. Περιμένει ἀκίνητη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀντίπαλο!...

Δὲν προφθαίνου νὰ περάσουν λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ ἄγνωστος αὐτός, σκουνοφλαεῖ πάνω τῆς. Φαίνεται ὅμως πὺς ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸ Κορίτσι. Γιατ' ρωτᾷ μὲ χαρούμενη ἐκπληξί:

— Ἐσένα τρακάρησα, Δανάη;

— Ναί!

— Τί λές, μωρὲ παιδί μου! Γιὰ κύττα σύμπτωσις!

"Ἐξω φρενῶν ἡ Δανάη μουρμουρίζει σιγά:

— Τόσο στραβούλιακας εἶσαι, μωρὲ Φαντεκέξ. Μὰ καθόλου, λοιπόν, δὲν βλέπεις μπροστά σου;!

Ἐκεῖνος παραξενεύεται:

— Καὶ γιατί τὸ λές αὐτό; Μήπως δὲν σὲ... πέτυχα;!

— Εἶσαι πολὺ σαχλός! τοῦ

κάνει ή Νέα. Πέσ' μου τώρα:
Πού είναι ό Άρης.

— Νά: Κατά κεί τράβηξε...
Πάει νά περικολουθήση τό Συμ-
βούλιο!

— Έσύ, πού τρέχεις;

— Ψάχνω νά βρώ τόν Πιτσι-
κόκο! Μού άρπαξε τά σπέρτα
καί τόβαλε στά πόδια!... Σί-
γουρα θά μάς σκαρώση καμμιά
λαχτάρα!...

Τά μάτια της Δανάης φωτί-
ζονται παράξενα:

— Μήπως τό πιθηκάκι σου
έκανε τή φοβερή έκρηξη;

— Ποιά έκρηξη; ρωτάει χαμέ-

να ό Φαντεκέξ.

Τό κορίτσι παρξενεύεται:

— Δέν πήρες, λοιπόν, χαμ-
πάρι; Δέν άκουσες τόν τρομε-
ρό κρότο; Δέν ένοιωσες τόν
Πύργο πού τραντάχτηκε ολόκλη-
ρος;

— Όχι!...

— Έ, είσαι σαχλόξ! Έσύ
μπορεί νά κοροϊδεύης. Μά έγώ
δέν έχω όρεξι γι' άστειά!...

Καί ή Νέα τόν παρατάει.
Τρέχει πρós τό μέρος πού της
έδειξε. Βιάζεται νά συναντήση
τόν άγαπημένο της Άρη...

Ό Φαντεκέξ συνεχίζει τήν

Ό Φαντεκέξ είναι ό καρπός της άγάπης ένός Τούρκου
πασσά με μιά Άμερικάνα μποξέρ καί πρωταθλήτρια στήν
άρσι... θαρέων θαρών!

πορεία του. Βιάζεται κι αυτός να βρῇ τὸν Πιτσικόκο. Τὸ ἀχώριστο μικροσκοπικὸ καὶ τετραπέρατο πιθηκάκι του.

Καθὼς προχωρεῖ, μουνμουρίζει ἀνήσυχος:

— Δὲν μπορεῖ: Κάτι θὰ κάνη αὐτὸς ὁ τετράποδος... Τεντυμπόας!...

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΓΝΩΣΤΟΙ

Ἡ Δανάη φθάνει τέλος στὴ μισόνοιχτη πόρτα τῆς αἴθουσας πού ἀκούγονται νὰ συζητοῦν οἱ ἀγνωστοὶ ἄνθρωποι. Καὶ συναντᾷ ἐκεῖ τὸν Ἀρη πού «ρυφοκυττάζει καὶ κρυφακούει».

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὴ ρωτᾷει σιγὰ καὶ κατάπληκτος.

— Μ' ἔρριξε καὶ μένα στὴν παγίδα! τοῦ ἐξηγεῖ. Ἀλλὰ ἡ πόρτα τῆς βρέθηκε ἀνοικτὴ. Ἔτσι μπόρεσα νὰ ξεφύγω... Ἀκουσες τὴ φοβερὴ ἔκρηξι, Ἀρη; Τί νάταν ἄραγε;

— Ποιὰ ἔκρηξι;! ρωτᾷει μὲ ἀπορία ὁ Νέος.

— Τὴν ἔκρηξι, καλέ! Ἀφοῦ κόντεψε νὰ γκρεμιστῇ ὁλόκληρος ὁ Πύργος!...

— Δὲν κατάλαβα τίποτα!...

— Οὔτε τὸν κρότο δὲν ἄκουσες, παιδί μου;

— Ὁχι!...

— Τότε εἶσαι κ' ἐσύ σαχλός! ... Ὅλοι μὲ κοροϊδεύετε ἐδῶ μέσα!

— Μὰ δὲν ἐγίνε καμμιά ἔκρηξις, Δανάη!

— Ὁραῖα! Τότε ἐγὼ θάμαι τρελλή. Ἐγὼ δὲν θὰ ξέρω τί μοῦ γίνεται!...

Ὁ Ἀρης τὴ ρωτᾷει σιγὰ.

Κ' ἐκείνη τοῦ λέει πότε καὶ πῶς γίνηκε ἡ τρομακτικὴ ἔκρηξι πού κανέννας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, δὲν ἄκουσε.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς καταλαβαίνει τώρα:

— Σὲ ὑπνώτισε! τῆς λέει.

— Ὁ Δράκουλας;

— Ναί! Ὁ ψευδοδράκουλας.

Τὴ στιγμή πού ἦσαν ἐτοιμὴ νὰ καρφώσης τὸ στιλέττο στὰ στήθια του, σ' ἔκανε νὰ νομίσῃς πῶς ἄκουσες τὸν τρομακτικὸ κρότο μιᾶς φανταστικῆς ἐκρήξεως... Ἔτσι ἀπόμεινες γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη κι ἀναποφάσιστη. Κι αὐτὸς βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι σου τὸ φονικὸ στιλέττο. Νὰ σὲ ἀφοπλίσει, νὰ σωθῇ καὶ νὰ σὲ ρίξῃ, τέλος, στὴν παγίδα. Κατάλαδες;

Ἡ Δανάη δὲν παραδέχεται ποτὲ πῶς κ' ἄποιοι ἄλλοι εἶναι πιὸ ἐξυπνοί ἀπ' αὐτήν:

— Σαχλαριές! τοῦ κάνει. Αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ εἶχα σκεφτῇ!

Ὅμως ἀμέσως, ρίχνει μιὰ ματιὰ μέσα στὴν αἴθουσα ἀπὸ τὴ μισόνοιχτη πόρτα.

— Μὰ τί γίνετ' ἐκεῖ μέσα; τὸν ρωτᾷει περίεργη.

— Συμβούλιο! τῆς ἀποκρίνεται. Καὶ πολὺ σοβαρὸ μάλιστα...

— Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ τὸ «σοβαρό», πού τοὺς ἀπασχολεῖ; ξαναρωτᾷει ἡ Δανάη σιγὰ.

— Σοσσσσ! τῆς κάνει ὁ Ἀρης, τὸ ἴδιο σιγὰ. Μάτια ἔχεις καὶ αὐτιά ἔχεις. Κάνε λοιπὸν ὅ,τι κάνω κ' ἐγὼ. Βλέπε, ἄκου καὶ σῶπα!

Καὶ τὰ δύο παιδιά κυττάζουν

τώρα ακίνητα και σιωπηλά:

Είναι μια εύρύχωρη αίθουσα μ' ένα βαρύ στρογγυλό τραπέζι στη μέση. Γύρω - γύρω, στο τραπέζι αυτό, κάθονται δώδεκα άνδρες. Από 35 έως 45 χρόνων.

Υπάρχει και μια θέσι κενή για τον δέκατο τρίτο. Όμως δεν βρίσκεται εκεί...

Ο Άρης και η Δανάη ακούνε τους δώδεκα να μιλάνε γι' αυτόν:

— Ο Ντάβ Χάρμαν είναι προδότης! λέει ένας.

— Ναί! Ένώ η Πατρίδα μας του κάνει τη μεγάλη τιμή να τον συγκαταλέγει μεταξύ των πιο εμπιστών στελεχών της αντικατασκοπείας της, αυτός...

Κάποιος από τους άλλους τον διακόπτει και συνεχίζει:

— Αυτός εργάζεται, για λογαριασμό ξένης και αντιπάλου δυνάμεως!... Είναι κατάσκοπος των Ρώσων και αντικατάσκοπος των Αμερικανών!...

— Ορίστε, κύριοι, και όλα τα έγγραφα στοιχεία που αποδεικνύουν όχι μόνον την ιδιότητά του ως κατασκόπου της Ρωσίας, αλλά και την εσχάτην προδοσίαν του εις βάρος της μεγάλης μας Αμερικής!...

— Θάνατος στον προδότη! Να εκτελεσθή άμέσως! φωνάζουν όλοι μαζί τώρα. Μόλις μπή στην αίθουσα να τον πυροβολήσουμε!...

Κάποιος, μεγαλύτερος στην ηλικία από τους άλλους, προσπαθεί να καθουσιάσει τα πνεύματα.

— Θα ήταν παράφροσύνη,

κύριοι, αυτό που λέτε να κάνετε!... Ο Ντάβ Χάρμαν δεν πρέπει να πεθάνει. Τουλάχιστον μέχρι να μας αποκαλύψει τα μεγάλα του μυστικά!...

Και η συζήτηση των δώδεκα ανδρών συνεχίζεται...

Απ' αυτήν, ο Άρης και η Δανάη, μαθαίνουν τα έξεις για τον φοβερό Δράκουλα του Μαύρου Πύργου:

«Ο νέος και ωραίος Ντάβ Χάρμαν δεν ήταν, στην πραγματικότητα, συγγραφέας μυθιστορημάτων, τρέμου και φρίκης. Ήταν ένας μεγαλοφυής πυρηνικός επιστήμονας, που εργαζόταν για λογαριασμό της Αμερικανικής Κυβερνήσεως...

»Είχε αναλάβει να επινοήσει νέα και τρομακτικής καταστροφικής δυνάμεως πολεμικά όπλα. Για το σκοπό αυτόν είχε αγοράσει και ο παλιός ετούτος Μαύρος Πύργος...

»Εκεί, σ' ένα κρυφό υπόγειο διαμέρισμά του, ο Χάρμαν, είχε εγκαταστήσει το εργαστήριό για τις έρευνες και τα πειράματά του.

»Μέσα στις εργαστήριό αυτό, προσπαθούσε, εκτός των άλλων, να δημιουργήσει και μια φοβερή υπερεκρηκτική ύλη. Μ' ένα γραμμάριο απ' αυτήν, θα μπορούσε να τιναχτή, σαν σκόνι, στον αέρα, μια μεγαλούπολη!...

»Όμως τ' όνειρο αυτό του εγκληματικού Επιστήμονα δεν είχε γίνει πραγματικότητα. Ο Ντάβ Χάρμαν, ο ψευτοσυγγραφέας και ψευδοβρυκολάκας βρισκόταν ακόμα στο στάδιο των

υπολογισμών και των πειραμάτων!...

«Άλλα και μια άλλη συνταστική εφεύρεση είχε κάνει ο Χάρμαν!... Ήταν ένα ειδικό μέταλλο, που μπορούσε ν' αντέξει σε χιλιάδες βαθμούς θερμοκρασία και σ' εκατομμυρίων ατμοσφαιρών πίεσι!...

«Διαστημέπλοια που θα είχαν φτειαχθῇ με τὸ θαυματουργό αυτό μέταλλο, θα μπορούσαν άνετα και ακίνδυνα νὰ ταξιδεύουν στο Ἄπειρο! Νὰ πηγαίνουν σίγουρα στο πιό μακρινὰ ἀστέρια τ' οὐρανοῦ! Καὶ νὰ ξαναγυρίζουν, τὸ ἴδιο σίγουρα, στὴ γῆ μας!...

«Τὸ Κράτος πού θα μάθαινε τὸ μυστικὸ τοῦ μετάλλου αὐτοῦ, θὰ κατακτούσε τὸ Σύνπαν!...»

Αὐτὰ με λίγα λόγια λένε οἱ δώδεκα κατάσκοποι πού συνεδριάζουν γύρω στὸ μεγάλο στρογγυλὸ τραπέζι. Κ' ἔχουν στὰ χέρια τους σοβαρὰ στοιχεῖα καὶ ἀποδείξεις, ὅτι ὁ Ντὰβ Χάρμαν, ὁ μισοπαράφρων αὐτὸς καὶ ἐκφυλὸς ἐπιστήμονας, διαπραγματευόταν νὰ πουλήσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ στοὺς Ρώσους. Καὶ πὼς θὰ ἔποιρνε ἀπ' αὐτοὺς ἓνα δολέκληρο τρισεκατομμύριο χρυσὲς λίρες!...

Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ!

Ὁ Ἄρης ψιθυρίζει ἀποφασιστικά στὴ Δανάη:

— Πρέπει νὰ ἐμποδίσουμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο νὰ πραγματοποιήσει τὴς ἐγκληματικὲς ἐφευρέσεις του. Πρέπει ν' ἀχρη-

στέψουμε τὰ «ὄπλα θανάτου» πού θὰ βυθίσουν τὸν κόσμον στὴ φρίκη ἐνὸς νέου Πολέμου!...

Τὸ ἐπιτόλαιο Κορίτσι εἶναι ἔτοιμο:

— Ἐν τάξει!... Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική μου!...

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς ξαφνιάζεται:

— Μπᾶ! Καὶ τί λογαριάσεις νὰ κάνης;

Ἡ Δανάη παίρνει ὕφος συνωμοτικό:

— Δὲν ἄκουσες πὼς τὸ ἐπιστημονικὸ Ἐργαστήριον τοῦ ψευτοδράκουλα βρίσκειτ' ἐδῶ μέσα στὸν Μαῦρο Πύργο;

— Ναί!

— Ἔ, λοιπόν: Θὰ τὸ καταστρέψω! Θὰ τὸ τινάξω στὸν ἀέρα!...

Καὶ νᾶ: Τὴν ἴδια στιγμή μὲ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀντηχεῖ. Πραγματικὴ αὐτὴ τῇ φορᾷ. Καὶ τὸ παλὸν τεράστιον κτίριον συγκλονίζεται ἀπὸ τὰ θαμέλια του!

Παρὰ τὸν τρόμον καὶ τὴ φρίκη πού δοκιμάζει ὁ Ἄρης, δὲν ἀντέχει στὸν πειρασμὸ νὰ μὴ χαμογελάσῃ:

— Κρίμας! Σὲ... πρόλαβε ἄλλος! Λέει στὴ Δανάη.

Ἀλλοίμονο!... Ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου γίνεται ἀνάστατη! Οἱ δώδεκα ἄνδρες ξεπετάγονται πανικόβλητοι ἀπὸ τὰ καθίσματά τους, πού βρίσκονταν γύρω στὸ μεγάλο στρογγυλὸ τραπέζι. Σκορπίζονται, δεξιὰ κι ἀριστερὰ, ποδοπατώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ ξεφύγουν. Τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοὺς ἔχει τυφλώσει. Δὲν βλέπει

ὁ καθένας τους παρὰ μονάχα τὴ σωτηρίᾳ τῇ δικῇ του. Θαρροῦν πῶς ὁλόκληρος ὁ Μαῦρος Πύργος θὰ σωριαστῇ πάνω τους. Θὰ τοὺς θάψῃ ζωντανούς!

Τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα, ὁ Ἀρης καὶ ἡ Δανάη, παραμερίζουν ἀπὸ τὴ μισανοιγμένη πόρτα τῆς αἵθουσας. Μαρικοὶ ἀπὸ τοὺς κατασκόπους κατευθύνονται τρέχοντας πρὸς αὐτήν. Ζητᾶνε νὰ βγοῦν ἔξω...

Ὁμως ὄχι!... Κανένας δὲν προφθαίνει νὰ ξεφύγῃ!...

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀπὸ τὶς ἀντικρινὲς πόρτες τῆς αἵθουσας, ἀνοίγει ἀπότομα. Καὶ μιὰ βαρεῖα, δυνατὴ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Ψηλά τὰ χέρια ὅλοι!... Μὴν κουνηθῇ κανένας!...

Ἐκεῖνοι μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις ποὺ βρίσκονται. Μόνο πού, γυρίζοντας, ρίχνουν φοβισμένες ματιὰς πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε, σχεδὸν ἀμέσως, μετὰ τὴν ἔκρηξι.

Στὸ κατῶφλι τῆς ἀντικρύζουν βλοσυρὸ καὶ μὲ προτεταμένο τὸ πιστόλι του, τὸν ἔκφυλο καὶ μισοπαράφρονα ἐπιστήμονα Ντὰβ Χάρμαν!...

— Τιποτένιοι! μουγγρίζει σὰν λαβωμένο θηρίο. Καταστρέψατε τὸ Ἐργαστήριό μου! Ὁμως ἔννοια σας. Θὰ σᾶς πληρώσω μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα! Ἐγὼ θὰ ξαναφτιάξω τὸ Ἐργαστήριο. Μὰ θέλω νὰ δῶ: ἐσεῖς θὰ μπορέσετε νὰ ξαναφτιάξετε τοὺς ἐαυτοὺς σας! Χά, χά, χά!

Καὶ γυρίζοντας τὴν κἀνη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς ἓνα ἀπὸ τοὺς δώδεκα κατασκόπους, ποὺ βρίσκεται πρὸ μακριὰ ἀπ'

ὅλους, τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ πυρωμένο βλήμμα σφηνώ-νεται στὸ κεφάλι του. Καὶ σωριάζεται κάτω νεκρός.

Σχεδὸν ἀμέσως σημαδεύει μὲ τὴν κἀνη τοῦ ἄλλου. Ξανατραβάει τὴ σκανδάλη μουγγρίζοντας:

— Κανένας σας δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ 'δῶ μέσα!

Καὶ ὁ δεύτερος κατασκόπος σωριάζεται κάτω ἄψυχο κουφέρι...

Ὁ τρομερὸς «Δράκουλας» φαίνεται πῶς διψᾷ γιὰ αἷμα! Τραβάει γιὰ τρίτη, γιὰ τετάρτη φορὰ τὴ σκανδάλη.

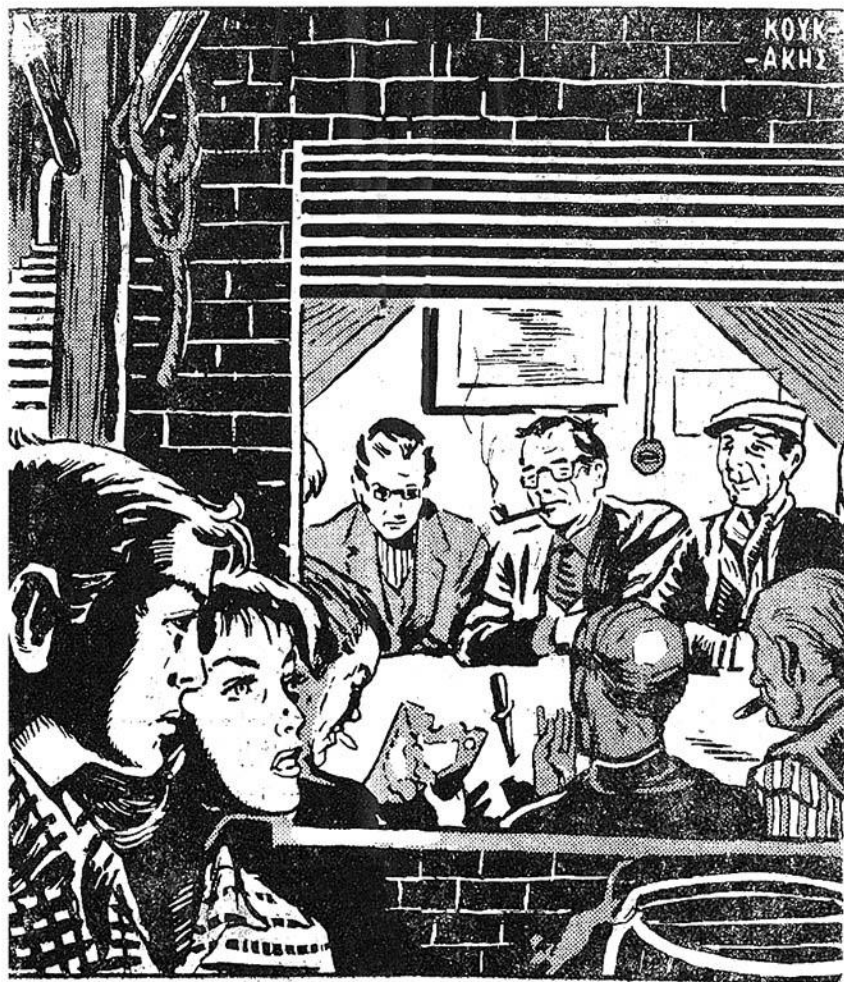
Κι' ἄλλη τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄγνωστους ἄνδρες, πέφτουν κάτω νεκροί!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους ἐπτά μελλοθάνατους, ποὺ μένουν ἀκόμα ζωντανοί, κατεβάζει ἀπότομα τὰ σηκωμένα του χέρια. Κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του...

Μὰ δὲν προφθαίνει. Ἕνα ἔκτο πυρωμένο βλήμμα περνᾷ, πέρα γιὰ πέρα, καὶ τὸ κρανί-οῦ κατὰσκοπου αὐτοῦ!...

Ἡ τολμηρὴ μὰ κι' ἐπιπόλαια Ἑλληνοπούλα, ἐξανίσταται βλέποντας τόσοις ἀνθρώπους νὰ σωριάζονται κάτω νεκροί. Καὶ πρὶν ὁ Ἄρης προλάβῃ νὰ τὴ συγκρατήσῃ, τρυπῶναι ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Μπαίνει μέσα στὴν αἶθουσα ποὺ γίνεται τὸ μακελειό. Βάζει τὰ δυὸ χέρια τῆς στὴ μέση. Καὶ φωνάζει στὸν Κακούργο:

— Σταμάτα, λοιπόν, νὰ σκοτώνῃς! Δὲν καταλαβαίνεις πῶς κατάντησες πολὺ... σαχλὸς!

Ο Άρης και η Δανάη κρυφοκυττάζουν και κρυφακούνε
τους δώδεκα μυστηριώδεις κατασκόπους !

‘Ο ψευτοδράκουλας ξαφνιάζεται πού τη βλέπει λεύθερη, έξω από την άμπαρωμένη παγίδα:

— Πώς διάβολο κατάφερες νά βγής; μουγγρίζει μανιασμένος, προτείνοντάς της την κάννη του πιστολιού του.

Στό μεταξύ, από την ίδια πόρτα, μπαίνει μέσα στη ματωμένη αίθουσα κι ό ‘‘Άρης. Μ’ ένα πήδημα βρίσκεται μπροστά στο άπερίσκεπτο Κορίτσι. Τήν καλύπτει με τό σώμα του. Βάζει τά δικά του στήθεια γιά νά δεχθί τīs σφαίρες του δολοφόνου:

— ‘‘Αναδρε! του φωνάζει. Σε μιá κοπέλλα βρήκες νά δείξεις την παλικαριά σου;

— Μπά; κ’ έσύ έδώ; κάνει πιό κατάπληκτος τώρα ό ψευτοδράκουλας. ‘‘Ωστε όλοι, λοιπόν, καταφέρατε νά μου ξεφύγετε;

Καί με στόχο του τώρα τό άδείλιαστο ‘‘Έλληνόπουλο, τραβάει γιά έβδομη φορά τή σκανδάλη του.

Ένα άδύναμο ξερό «κράκ» άκούγεται. Καί τό πιστόλι δέν παίρνει φωτιά.

‘Ο άπαίσιος Ντάβ Χάρμαν καταλαβαίνει άμέσως τί φταίει: Τό όπλο, δέν είχε στο μύλο του παρ ά ξη σφαίρες. ‘‘Όσες είχε ξοδέψει ως αύτή τή στιγμή.

Έτσι, κάνει μιá βιαστική κίνηση γιά νά τό ξαναγεμίση...

‘Ο ‘‘Άρης εκμεταλλεύεται τά λίγα δευτερόλεπτα πού θα του χρειαστούν γι’ αύτή τή δουλειά. Καί, παρατώντας τή Δανάη, χύνεται σάν σίφουνας πάνω στον Κακούργο!

Μέσα σε μιá στιγμή βρίσκονται κοντά του. ‘Αντίκρου του. Καί ή σφιγμένη γροθιά του Μικρού Φαντομά, πέφτει σάν κεραυνός στο κεφάλι του ψευτοδράκουλα!

‘Ο Ντάβ Χάρμαν κάνει ν’ άνατραπή. Νά γκρεμιστή προς τά πίσω... ‘‘Όμως ό ‘‘Άρης τόν συγκρατ ή όρθό. Του δίνει κι άλλη μιá, τό ίδιο δυνατή γροθιά! Καί τόν παρατάει τώρα, βέβαιος πώς θα σωριστή άνάισθητος κάτω.

‘‘Όμως όχι!... Τούτη ή γροθιά του ‘‘Έλληνόπουλου φέρνει άντίθετο άποτέλεσμα. ‘‘Αν ή πρώτη τόν είχε κάνει νά ζαλιστή, ή δεύτερη τόν συνεφέρνει. Κι αντί νά γκρεμιστή κάτω, σηκώνει τ’ άπλισμένο χέρι του. Δίνει με τή λαβή του πιστολιού του τρομερό κτύπημα στο κεφάλι του Νέου!

‘Ο Μικρός Φαντομάς, μόλις προφθαίνει νά βγάλη ένα βραχνό πονεμένο βογγητό. Καί σωριάζεται βαρύς κάτω. Μένει άκίνητος σάν σκοτωμένος.

— Μπά πού νά μη σώσης, σαχλέ! άκούγεται μιá κοριτσίστικη φωνή.

Είναι ή Δανάη, πού στο μεταξύ έχει φθάσει κοντά. Καί βλέποντας τόν άγαπημένο της ‘‘Άρη νά πέφτ ή από τό κτύπημα του Δράκουλα, γίνεται θεριό άνήμερο. Χύνεται πάνω του νά του βγάλη τά μάτια με τά νύχια της.

Μά, φυσικά, τίποτα δέν προφθαίνει νά κάν η. ‘Ο Χάρμαν σηκώνει γιά δεύτερη φορά τ’ άπλισμένο χέρι του. Καί με τή λα-

θή του πιστολιού δίνει και σ' αυτήν φοβερό κτύπημα στο κεφάλι.

Τό ἄμοιρο Κορίτσι σωριάζεται ἀμέσως βαρύν, πλάϊ στο ἀκίνητο κορμί του ἀγαπημένου συντρόφου της.

Θριαμβευτής ὁ Κακούργος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἑξη ἄλλες σφαίρες. Γεμίζει μὲ βιάσι τὸ ἀδειασμένο πιστόλι του. Τὸ προτείνει μανιασμένος γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκτέλεσι τῶν κατασκόπων...

Ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς δειλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους δὲν βρίσκεται πιά στὴν τραγικὴ αἵθουσα μὲ τὸ στρογγυλὸ τραπέζι.

Στὸ διάστημα ποὺ διαδραματίστηκαν τὰ παραπάνω γεγονότα, βρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξουν τὴν... ἀνανδρείαν τους. Φύγαν, ἕνας - ἕνας, ἐγκαταλείποντας κάτω ἑξη νεκροὺς συντρόφους! Καὶ περνώντας ἀπὸ κρυφοὺς, σκοτεινοὺς καὶ στενοὺς διαδρόμους, ἐξαφανίστηκαν στ' ἀπέραντα καὶ ἀνεξερεύνητα ὑπόγεια τοῦ τεράστιου Μαύρου Πύργου!

— Τιποτένιοι! μουγγρίζει ὁ κακούργος Ἐπιστήμονας. Γρήγορα θὰ σὰς βρῶ καὶ θὰ σὰς φυτέψω τὶς σφαίρες μου στ' ἀνόητα κεφάλια σας!...

Καὶ προσθέτει, τεντώνοντας τὸ κορμί του, μὲ ὕφος θριαμβευτοῦ:

— Αὐτὸ τὸ τέλος ἔχουν ὅσοι τολμάνε νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸν Ντάβ Χάρμαν! Τὸν παντοδύναμο κι ἀδάμαστο Δράκουλα τοῦ Μαύρου Πύργου!...

Ο ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ὁ ἀπαίσιος Κακούργος χαμηλώνει τώρα τὰ μάτια του πρὸς τὸ ἀκίνητο κορμί τοῦ κτυπημένου στοῦ κεφάλι, "Ἀρ. Μουρμουρίζει σὰ νὰ βγάξῃ καταδικαστικὴ ἀπόφασιν:

— Αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ! Τέτοιους κακοὺς μπελλάδες δὲν τοὺς θέλω μέσα στὸν Πύργο μου!... Λυπᾶμαι γιὰτὶ φαίνεται ἔξυπνο, γενναῖο κι ἀτρόμητο παλικάρι! Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς: Πρέπει νὰ πεθάνῃ!...

Ἐκφυλὸ τώρα τὸ βλέμμα του καρφώνεται στοῦ κομψοῦ μὰ γεροδεμένο νεανικὸ κορμί τῆς ἀναισθηθῆς Δανάης. Συνεχίζει τὸ παραμιλητό του:

— Αὐτὴ ὅμως, πρέπει νὰ ζήσῃ... Τέτοια ὁμορφα «λουλούδια» τὰ θέλω μέσα στὸν Πύργο μου!...

Καὶ γονατίζοντας πλάϊ, τῆς χαϊδεύει τὸ πλοῦσιον ἐβένινα(*) μαλλιὰ.

Κ' ἐνῶ, σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια του παίρνουν ἄγρια θανατερὴ ἔκφρασι καὶ τὸ δόντιον του σφίγγονται σὰν λυσσασμένον θηρίου, μουγγρίζει ἀπαίσια:

— Ὡραῖο Κορίτσι!... Πιὸ γλυκὸ κι ἀπ' τὸ μέλι θάνατι τὸ αἷμα σου!...

Συνέρχεται ὅμως γρήγορα. Καὶ καθὼς ξαναπετιέται ὀρθός,

(*) Ὁ ἔβενος εἶναι ἓνα εἶδος ξύλου ποὺ ὁ φυσικὸς χρωματισμὸς του εἶναι μαύρος. Κατάμαυρος.

γυρίζει την κάννη του γεμάτου τώρα πιστολιού του πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου Ἑλληνόπουλου. Ὁ δεικτής τῆς δεξιᾶς παλάμης του ἀνασπάλει γαντζωμένος στὴ σκανδάλη...

Ἕνας πυροβολισμὸς θ' ἀντηχήσῃ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Καὶ ὁ Ἄρης, ποτὲ πιά δὲν θὰ ξανανόσῃ τὰ ὁμορφα μαύρα μάτια του!...

Μὰ νά: Ταυτόχρονα σχεδὸν μὲ τὸ τράβημα τῆς σκανδάλης καὶ τὸν πυροβολισμὸ πού ἀντηχεῖ, ἓνα ἀναπάντεχο οὐρλιαχτὸ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθεια τοῦ φοβεροῦ Δράκουλα.

— Ὡωωωχχχχ!...

Κ' ἐνῶ τὸ πύρινο βλήμα τοῦ πιστολιοῦ του ἀστοχεῖ, ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος. Στὴ μέση τοῦ μετώπου, καὶ στὸ σημεῖο ἀκριβῶς πού ἀρχίζει ἡ μύτη του, ἓνας πῆδακας ἀπὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ξεπετάγεται. Σὰ νὰ δέχτηκ' ἐκεῖ κάποια σφαῖρα.

Ὅμως αὐτὸ δὲν μπορεῖ νάχη γίνῃ. Γιατὶ ἄλλος πυροβολισμὸς δὲν ἀντήχησε μέσα στὴν πραγματικὴ αὐτὴ αἴθουσα. Καὶ ἡ κάννη τοῦ ἰδιοῦ του πιστολιοῦ πού εἶχε ἀστοχήσει, δὲν ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ κεφάλι του. Ἄλλὰ πρὸς ἐντελῶς ἀντίθετη κατεύθυνσι.

Τί νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε;!

Σχεδὸν ὁμῶς ὅμως μιὰ γνώριμη, χοντρή καὶ ἄγαρμπη φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ μισάνοιχτη πόρτα:

— Τοῦ τῆ μπουμπούνησα τοῦ ἄτιμου! Τόχε παραζυλώσει πιά. Ἄμ' παίζουμε, λές;

Καὶ προσθέτει ξεφωνίζοντας πανηγυρικά:

— Γεῖά σου σφεντονάρα μου, ἀλάθευτη κι ἀνθρωποξεμπερδεύτρα! Τύφλα νάχουνε μπροστὰ σου κ' οἱ ἀτομικὲς μπόμπες!...

Εἶναι ὁ κομικοτραγικὸς καὶ ἀπερίγραπτος Φαντεκὲς! Ὁ θρυλικὸς φαγάς, ντεμπέλης κ' ἔξυπνος!

Πλησιάζει ἔχοντας θρονιασμένον στὸν ὦμο του τὸν ἀχώριστο Πιτσικόκο! Τὸ πολυαγαπημένο μικροσκοπικὸ καὶ τετραπέρατο πιθηκάκι του. Ἐνῶ, μὲ ἀνασηκωμένο τὸ δεξιὸ χέρι, ἀνεμίζει τὴ μικρὴ μὰ θαυματουργὴ λαστιχένια σφεντόνα του!...

Μὲ αὐτὴν εἶχε σημαδέψῃ τὸν φοβερὸ Δράκουλα τοῦ Μαύρου Πύργου. Καὶ μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς στρογγυλὲς μολυβένιες μπαλλίστσες πού χρησιμοποιοῖ — ὅχι μεγαλειότερες ἀπὸ ἓνα ρεβῦθι — τὸν εἶχε κτυπήσει στὸ πιδ καίριο σημεῖο τοῦ ἀνθρώπινου κεφαλιοῦ: Στὸ «σταυρὸ» πού λένε!

Μὰ τί εἶχε συμβῇ; Τί ἦταν ἡ τρομακτικὴ ἐκείνη ἔκρηξι πού ἀκούστηκε; Καὶ πῶς ὁ ἀπερίγραπτος Τζωννυτζὼν βρέθηκ' ἐκεῖ τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐπέμβῃ;

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΩΝ ΣΠΙΡΤΩΝ

Ἀφήσαμε τὸν Φαντεκὲς — μετὰ τὴ συνάντησί του μὲ τὴ Δανάη — νὰ τρέχῃ στοὺς σκοτεινοὺς ὑπόγειους διαδρόμους τοῦ Μαύρου Πύργου, ἀναζητώντας τὸν Πιτσικόκο του...

Τὸ διαβολοεμένο πιθηκάκι εἰ-

χε αρπάξει από μια τσέπη του τα σπέρτα και τσβαλε στα πόδια. Ήταν μια σκανδαλιά που πολύ συχνά την έκανε. Του άρεσε, πάρα πολύ, να τρίβη τα κεφαλάκια των σπέρτων στα πλευρά του κουτιού. Διασκεδάζε αφάνταστα με τις φλόγες που έβλεπε να ξεπηδάνε!

Ο Φαντεκέξ, η Τζωννυτζών, όπως είναι το δεύτερο παρατσούκλι του, κρατούσε πάντοτε πάνω του ένα κουτί σπέρτα... Γιατί, εδώ που τα λέμε, άναβε τότε - τότε με αυτά και κανένα τσιγαράκι!... Όχι, βέβαια γιατί του άρεσε, η τόν εύχαριστούσε να καπνίζει. Κάθε άλλο: Πνιγόταν στο βήχα κάθε φορά που έκανε να ρουφήξει τον δηλητηριασμένο καπνό στα στήθια του.

Όμως προσπαθούσε να καπνίση — κι ως υπέφερε — μόνο και μόνο για να φαίνεται πιο μεγάλος και πιο άντρας από τον Άρη, τον συνομήλικό του. Μά και για να τον θαυμάζει η Δανάη για το μεγάλο αυτό... κατόρθωμά του!

Τέλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ο Τζωννυτζών είναι Άμερικανός. Και τ' Άμερικανικά — όπως λένε — αν δεν καπνίζουνε από την ημέρα που θα γεννηθούνε, καπνίζουν όμως, όπως σιδηποτε, από την ημέρα που θα... σαραντίσουνε!

Και ο Φαντεκέξ τρέχει, όπως είδαμε, αναζητώντας να βρή τον τετράποδο κλέφτη των σπέρτων του!...

Όσπου νά: Ξαφνικά νοιώθει κάτι μαλλιαρό να μπερδεύεται

στα πόδια του.

— Πισσικοκάκι μου, έσύ;! το ρωτάει με λαχτάρα.

Έκείνο βγάζει μια χαρούμενη φωνούλα. Σά να του λήη «ναί»:

Ο Τζωννυτζών μουντουρίζει:

— Καί τόχα μιὰ σκασίλα!

Το πιθηκάκι του έπιστρέφει τα σπέρτα πριν προλάβη να του τα ζητήσει. Φαίνεται όμως πολύ ανήσυχο κι άλαφιασμένο. Τραβάει τον Φαντεκέξ με το μπροστινό χεράκι του. Σά να θέλη να τον φέρη γρήγορα κάπου...

— Σίγουρα κάποια σκανδαλιά θάχη κάνη πάλι! μουντουρίζει το Παιδί με το μεγάλο κωμικό κεφάλι. Και ρωτάει τον Πισσικοκάκι:

— Τί τρέχει, βρέ Τεντυμπόα; Τί λαχτάρα μου σκάρωσες πάλι;

Το πιθηκάκι του άποκρίνεται με τις παράξενες άναρθρες κραυγές του...

Ο Τζωννυτζών καταλαβαίνει, πάνω - κάτω, το νοημά τους.

— Πωπώ και πωπωπώπώ!... κάνει ανήσυχος. Όστε έβαλες φωτιά, μωρέ; Και πού την έβαλες βρέ άτιμε;

Ο Πισσικοκάκι, που κι αυτός μισοκαταλαβαίνει τα λόγια του, ζαρώνει σαν βρεμμένη γάτα. Σηκώνει όμως το μικροσκοπικό χεράκι του. Και δείχνει προς κάποια κατεύθυνσι.

Ο Φαντεκέξ το διατάζει σαν λοχίας που γυμνάζει νεοσυλλέκτους:

— Έπ' ώμου, μάρς!

Κ' εκείνο, μ' ένα σάλτο, θρονιάζεται πάνω στον ώμο του.

Πολλές και μεγάλες πολεμικές εφευρέσεις έχει κάνει ο έγκληματικός κ' έκφυλος 'Επιστήμονας Ντάβ Χάρμαν!

“Υστερα ξεκινάει βιαστικός, ακολουθώντας την αντίθετη κατεύθυνση από κείνη που του είχε δείξει το τετραπέρατο πιθηκάκι...

— Καλύτερα να στρίψουμε από 'δώ, βρέ Τεντυμπόα! του λέει. Μπορεί νάβγαλες φωτιά σε τίποτα... μπαρουτοειδή! Τί ζητάει, τὸ λοιπόν, ἡ ἀλεπού στο παζάρι;

Καὶ νά: ‘Ο προνοητικός Τζωννυτζών δὲν ἔχει προφθάσει νὰ ξεμακρύνῃ ἀρκετά, ὅταν ὁ γνωστός μας τρομακτικός κρότος τῆς ἐκρήξεως ἀκούγεται. Καὶ ὁλόκληρος ὁ Μαύρος Πύρ-

γος συγκλονίζεται ἀπὸ τὰ θεμέλια του, σὰν ἀπὸ σεισμό!

— Πωπὼ καὶ πωπωπώπω! ξανακάνει ὁ Φαντεκὲξ. Πάει τὸ Ἐργαστήριο τοῦ Δρακουλάκου! Τοῦ τῶφαγες, Πιτισκοκάκι μου!

ΚΟΥΤΟΥΛΙΑ "Η ΛΑΣΤΙΧΙΑ;

Καὶ κρύβεται σὲ μιὰ πιὸ σκοτεινὴ γωνιά; Περιμένει νὰ 'δῇ τί θὰ γίνη...

Ὅμως ξαφνικὰ ἀκούει διαστικὰ θήματα νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται. Ὁ Ντάβ Χάρμαν περνάει, σὲ

λίγες στιγμές, από μπροστά του. Φαίνεται ν' αδιαφορή για τη φοβερή έκρηξη που γίνεκε μέσα στον Πύργο του. Κάτι άλλο — πολύ πιο σοβαρό — τον απασχολεί...

Ο Τζωννιτζών τον αφήνει να προσπεράσει. Κι αρχίζει να τον παρακολουθή πατώντας στις μύτες των ανοικονόμητων παπουτσιών του. Καθώς προχωρεί μουρμουρίζει :

— "Ετσι μούρχειται να του βαρέσω κουτουλιά που να του φανή ο Πιτσικόκος βώδι!

Μα νά: Ο ψευτοδράκουλας φθάνει στην αίθουσα που γινόταν το Συμβούλιο. Και που τώρα οι κατάσκοποι, τρομοκρατημένοι και πανικόβλητοι από την έκρηξη, ποδοπατιούνται για να σωθούν...

Ο Φαντεκέξ σταματά έξω από μια μισάνοικτη πόρτα. Αντίκρι από την άλλη πόρτα που άνοιξε απότομα ο Χάρμαν και μπήκε με το πιστόλι στο χέρι...

"Ετσι ακολουθούν οι φόνοι και τ' άλλο δραματικά γεγονότα που είδαμε... Μέχρι τη στιγμή που ο κακούργος Επιστήμονας προτείνει την κάνη του πιστολιού του — έτοιμος να τραβήξη τη σκανδάλη — προς το κεφάλι του αναίσθητου κάτω "Αρη.

Ο Τζωννιτζών συμβουλεύεται τον Πιτσικόκο :

— Τί νά κάνω τώρα, βρέ Ντεντυμπόα; Νά τον ξεμπερδέψω δια κουτουλιάς, ή δια λαστιχιάς;

Το μικροσκοπικό ζωάκι κά-

τι γρυλλίζει σιγά.

Ο Φαντεκέξ το ακούει και αποφαίνεται :

— Δίκηο έχει. Μάλλον δια λαστιχιάς και με μολυβένιο σφαιρίδιο, πρέπει να του 'ξηγηθώ! 'Η κουτουλιά αποκλείεται: Πώς θα μπορέσω να του πετάξω την... κεφάλια μου εκεί κάτω που βρίσκεται;! Καθότι για να την πάω εγώ, θαρειέμαι!

"Ετσι τεντώνει όσο πιο πολύ μπορεί τη γερή λαστιχένια σφεντόνα του. Τον σημαδεύει «στό σταυρό». Και του τινάζει, με όφάνταστη όρμη, τη μικρή μολυβένια μπίλια...

Ο κακούργος τη δέχεται στέ μέτωπο. Ακριβώς τη στιγμή που τραβούσε κι αυτός τη σκανδάλη του πιστολιού του. "Ετσι το βλήμμα άστοχεύει. Δεν σφηνώνεται στο κεφάλι του αναίσθητου Έλληνόπουλου. Ένώ ο άπαίσιος Δράκουλας σωριάζεται κάτω ακίνητος σαν σκοτωμένος...

Οί ποδάρες του Φαντεκέξ ξέρουν έναν θαυματουργό τρόπο για να συνεφέρνουν τους αναίσθητους ανθρώπους. Κι αρχίζει άμέσως στις κλωτσιές, με τις ανοικονόμητες παπουτσάρες του, τον "Αρη και τη Δανάη.

Αργούν όμως οί δυο Νέοι να ξανάβρουν τις αισθήσεις τους. Κι ο Τζωννιτζών, εξανίσταται :

— "Αειντε, βρέ παιδιά! 'Αναστηθήτε γρήγορις να 'δούμε τί θα γίνουμε! Πρέπει δηλαδή να ξεχαρβαλώσω τις αρβύλλες μου για να πάρετε χαμπάρι ;

Δὲν τὶς λυπόσαστε ποῦναι καί... λουστρινένιες;

Τὸ 'Αγόρι καὶ τὸ Κορίτσι ἀνασλεύουν σὲ λίγο... 'Ανοίγουν ἀργὰ τὰ μάτια τους... Συνέρχονται... Πετιῶνται ὀρθοί!

— 'Εν τάξει! κάνει ὁ Φαντεκὲς. 'Αν τὰ ξανακακαρώσετε, ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ! 'Αμ παίζουμε, λές;

Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΣ

Ὅμως στὴν τραγικὴ αἴθουσα μὲ τὸ σρογγυλὸ τραπέζι δὲν βρίσκονται κάτω μονάχα τὰ πτώματα τῶν ἔξη κατασκόπων πού εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ πιστόλι του ὁ Δράκουλας. Βρίσκεται κι αὐτὸς ὁ ἴδιος, κτυπημένος καὶ ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ μολυβένιο σφαίριδιο τῆς λαστιχένιας σφεντόνας.

Ὁ Φαντεκὲς ζητάει βοήθεια ἀπὸ τὸν 'Αρη καὶ τὴ Δανάη :

— Μοῦ τὸν σηκώνετε σὰς περικαλῶ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάνω δουλειά μου.

Μὰ ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνουν, τοὺς ἐξηγεῖ :

— Γουστάρω νὰ μοῦ τὸν στήσετε ὀρθό. Γιὰ νὰ τὸν «ἀναπάψω» μὲ τὴν πρώτη... κουτουλιά!

'Αμέσως ὅμως τὸ μάτι του ξεχωρίζει κάτω τὸ πεσμένο πιστόλι τοῦ κακούργου. Ἐπιστήμονα. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι σκύβει καὶ τὸ ἀρπάζει. Φέρνει τὸ δάκτυλο στὴ σικανδάλη κι ἀκουμπάει τὴν κάννη του στὸ κεφάλι τοῦ Δράκουλα :

— Νὰ τοῦ τὴ μπουμπουνήσω νά... γελάσουμε; ρωτᾷε τοὺς δυὸ Νέους.

Ἡ Δανάη εἶναι σύμφωνη:

— Ναί, Τζωννυζών! Μπουμπουνήσέ του τη! Ἀλλὰ μαλακὰ γιὰ νὰ μὴν... πονέση, ὁ καυμένος!

Ὁ 'Αρης τὸν σπρώχνει δάνασσα :

— Βλάκα! τοῦ κάνει μὲ θυμό. Τόσο ἀναισθητός εἶσαι λοιπόν; Θὰ κτυπήσης ἕναν ἀναίσθητο ἄνθρωπο;

Ἡ Δανάη ἐπεμβαίνει :

— Καλὲ «Ἄνθρωπο» τὸν λές; Αὐτὸς εἶναι κακούργος ;

Τὸ περήφανο Παιδί τὴν ἀποστομώνει :

— Κ' ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι κακούργος, ἐμεῖς θὰ γίνουμε δολοφόνοι;

Ὁ Φαντεκὲς κουνάει τὴν ἀνοικονόμητη κεφαλή του :

— Ἐγὼ πείνασα, δίψασα καὶ νύσταξα! μουρμουρίζει. Παγαίνω περὶ διὰ μάσσα, ρούφα καὶ ξάπλα !

Καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ...

— Ὅλοι μαζί θὰ φύγουμε! τοῦ λέει ὁ 'Αρης. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε ἀμέσως τὴν 'Αστυνομία. Τόσα φονικὰ γίναν ἐδῶ μέσα! Τόσα πτώματα βρίσκονται γύρω μας!

Ὁ Τζωννυζὼν δὲν σταματάει. Μὲ τὸ πιστόλι τοῦ Δράκουλα στὸ χέρι, προχωρεῖ μουρμουρίζοντας :

— Τοῦ λόγου μου δὲν γουστάρω μπλεξίματα μὲ 'Αστυνομίες. Προτιμῶ νὰ φάω νὰ πιῶ καὶ νὰ ψοφολογήσω! Ἔτσι Πιτσικοκάκι μου;

Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πόρτα τῆς τραγικῆς αἵθουσας μὲ τὰ πτώματα τῶν κατασκόπων. Πάνω στὸν ἀριστερό του ὦμο βρίσκεται θρονιασμένο πάντοτε τὸ μικροσκοπικὸ τετραπέρατο πιθηκάκι.

Ἡ Δανάη ρωτᾷ τὸν Ἄρη:
— Καὶ θὰ τὸν ἀφήσουμε ἔτσι ἐδῶ, τὸ Δράκουλα; Σίγουρα σὲ λίγο θὰ συνέλθῃ. Καὶ τότε...

Τὸ Ἑλληνόπουλο συμφωνεῖ:
— Δίκη ἔχεις... Πρέπει νὰ τὸν δέσουμε γερά. Ὅταν ξαναγυρίσουμε μὲ τὴν Ἀστυνομία, νὰ τὸν βροῦμ' ἐδῶ ποὺ τὸν ἀφήσαμε...

Καὶ προσθέτει ξεκινώντας:
— Περίμεν' ἐδῶ, Δανάη. Θὰ ψάξω στὸν Πύργο νὰ βρῶ κανένα σχοινί...

Τὸ πανέμορφο μελαχροινὸ Κορίτσι τὸν ἀκολουθεῖ:

— Θὰ ῥθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου! τοῦ λέει.

— Φοβάσαι; τὴ ρωτᾷ ὁ Ἄρης.

— Ναί! τοῦ ἀποκρίνεται πειραγμένη. Φοβάμαι νὰ σ' ἀφήσω... μονάχο σου!

Καὶ οἱ δυὸ Νέοι βγαίνουν γρήγορα ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα πού, πρὶν λίγο, εἶχε εἶχε βγῆ κι ὁ Φαντεκέξ.

Ὁ Ἄρης φωτίζει μὲ τὸ μι-

κρὸ κλεφτοφάναρό του. Ψάχνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ κανένα σχοινί...

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΤΑΦΘΑΝΕΙ

Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ βροῦνε...

Ἔτσι ξαναγυρίζουν. Δένουν γερὰ καὶ χεροπόδαρα τὸν ἀναίσθητο Δράκουλα. Καὶ νὰ συνέλθῃ ἀκόμα, θὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ λυθῇ μονάχος.

Τέλος ξαναβγαίνουν ἀπὸ τὴν αἵθουσα μὲ τὰ ἔξη πτώματα.

— Φαντεκέεεξ! Φαντεκέεεξ! φωνάζουν καὶ ξαναφωνάζουνε.

Ὅμως ὁ κωμικοτραγικὸς Τζωννυτζὼν ἔχει γίνῃ ἄφαντος. Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις!

— Μπορεῖ καὶ νᾶφυγε ὁ σαχλός! κάνει νευριασμένη ἡ Δανάη. Καλὲ πάμε κ' ἐμεῖς νὰ φύγουμε, Ἄρη! λέει στὸ σύντροφό της...

Ἔτσι σὲ λίγο — περνώντας ἀπὸ διαδρόμους κι ἀνεβαίνοντας σκάλες, φθάνουν στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ Πύργου...

Μὲ τὸ κλειδί ποὺ ὁ μικρὸς Φαντομάς ἔχει κρύψει στὴν τσέπη του, ἀνοίγει τὴ βαρεῖα σιδερένια πόρτα...

Εἶναι ἡμέρα πιά... Ὁ βορριὰς ἐξακολουθεῖ νὰ σφυρίζῃ λυσσασμένος κάνοντας τὰ θεόρα-

τα κυπαρίσσια νὰ γονατίζουν ταπεινά στο πέρασμά του. Ένω τὸ παγωμένο χιονόνερο συνεχίζει νὰ δέρνη ἀλύπητα τὰ πάντα!

Έτσι, ξανακλείνουν πίσω τους τὴν πόρτα. Καὶ προχωρώντας ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν κυπαρισσιῶν πού βρίσκονται στὸν περίβολο, φθάνουν στὴν ἐξώπορτα τῆς αὐλῆς.

Εἶναι κλεισμένη κι αὐτή...

Ὁ Ἄρης δοκιμάζει τὸ ἴδιο κλειδί. Καὶ ἡ βαρεῖα πόρτα ἀνοίγει ἀμέσως!

Τὰ δυὸ Παιδιά θρίσκονται τέλος ἔξω. Καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Φεύγουν τρέχοντας γιὰ τὴν πιὸ κοντινὴ κατοικημένη περιοχὴ.

...

Καὶ νά :

Ύστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἓνα κλειστὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο φθάνει καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὴν αὐλόπορτα τοῦ φοβεροῦ Μαύρου Πύργου. Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη θρίσκονται μέσα σ' αὐτό. Μαζί με πολλοὺς ὡπλισμένους Ἀστυνομικοὺς.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς πηδάει πρῶτος ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Κάνει νὰ ξανανοίξῃ τὴν πόρτα...

Ὁμως τί παράξενο! Τὸ

κλειδί του, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ταιριάζει στὴν κλειδαριά της. Ἡ αὐλόπορτα δὲν ἀνοίγει.

Τὴν παραβιάζουν ὅμως οἱ Ἀστυνομικοὶ με ἀντικλειδιά.

Έτσι, μπαίνοντας ὅλοι μέσα, φθάνουν τώρα μπροστὰ στὴν κεντρικὴ βαρεῖα σιδερένια πόρτα τοῦ Πύργου.

Ὁ Ἄρης κάνει πάλι νὰ τὴν ἀνοίξῃ με τὸ ἴδιο κλειδί πού τὴν εἶχε ἀνοίξῃ πρὶν λίγο...

Ὁμως καὶ τούτῃ τὴ φορά, τίποτα δὲν καταφέρνει. Τὸ κλειδί του δὲν ταιριάζει πάλι στὴν κλειδαριά της...

Οἱ Ἀστυνομικοὶ κτυπᾶνε πολλὰς φορὲς καὶ δυνατὰ τὴν πόρτα :

— Ἀστυνομία! Ἀνοίχτε!

Μὰ ὁ Μαῦρος Πύργος φαίνεται ἄδειος κ' ἔρημος. Κανένας δὲν ἀποκρίνεται ἀπὸ μέσα. Κανένας δὲν ἔρχεται ν' ἀνοίξῃ...

— Ἀδίκᾳ κτυπᾶτε καὶ φωνάζετε! τοὺς λέει ὁ Ἄρης. Ὁ Δράκουλας οὔτε σὰς ἀκούει, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ βγῇ ν' ἀνοίξῃ. Τὸν ἀφήσαμε ἀναίσθητο καὶ δεμένον χειροπόδαρ!

Οἱ Ἀστυνομικοὶ ἀναγκάζονται νὰ παραβιάσουν καὶ τὴν πόρτα αὐτή. Έτσι, βρίσκονται στὸ μισοσκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀπέραντου παλιοῦ κτιρίου.

Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη προ-

χωρούν μπροστά για να τους οδηγούν μέσα σ' αυτό το λαβύρινθο.

Έτσι, περνώντας από ατέλειωτους διαδρόμους και κατεβαίνοντας σκάλες, φθάνουν στην τραγική αίθουσα με το μεγάλο στρογγυλό τραπέζι...

Μα τα δυο Έλληνόπουλα μένουν κόκκαλο μόλις μπαίνουν μέσα:

Η αίθουσα είναι σιγουρισμένη. Οι αναποδογυρισμένες, πριν λίγο καρέκλες, βρίσκονται τώρα τακτικά τοποθετημένες γύρω στο τραπέζι...

Τα έξι πτώματα των κατασκόπων δεν βρίσκονται πια κάτω στο πάτωμα της αίθουσας. Μα ούτε κ' η παραιμική κηλίδα από τα αίματά τους έχει απομείνει σ' αυτό...

Τέλος ο ανείσθητος και δεμένος χειροπόδαρα Δράκουλας έχει εξαφανιστή.

Ο επί κεφαλής των Αστυνομικών κυττάζει με οίκτο τα δυο παιδιά:

— Λοιπόν; ρωτάει. Στόν ύπνο σας τὰ εἶχατε δει ὅλ' αὐτὰ τὰ «παραμύθια» ποὺ μᾶς εἶπατε; Ποῦ εἶναι οἱ σκοτωμένοι καὶ τὰ αἵματα; Ποῦ εἶναι ὁ δεμένος Δράκουλας;

Ἡ Δανάη θυμώνει:

— Καλέ, πολὺ σαχλοὶ εἶσα-

στε! Ψέμματα δηλαδή σὰς λέμε; Ὅρίστε μας!...

Ὁ Ἄρης δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριό αὐτό.

Ἐγινε καὶ μιὰ φοδερὴ ἔκρηξις, κάπου ἐδῶ, στὰ ὑπόγεια τοῦ Μαύρου Πύργου! λέει στοὺς Ἀστυνομικοὺς.

Ἐκεῖνοι σκορπίζονται μέσως δεξιά καὶ ἀριστερά. Ψάχνουν παντοῦ. Πουθενὰ δὲν βρίσκουν ἵχνη ἐκρήξεως. Ὅλοι οἱ διάδρομοι καὶ τὰ διαμερίσματα εἶναι γερὰ κ' ἐν τάξει...

— Πάμε! διατάζει, ἔξω φρενῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀστυνομικῶν. Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχαμε καταλάβῃ πὼς τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι ἀνισόρροπα...

Η «ΨΥΧΗ

ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

Σὲ λίγο βρίσκονται πάλι ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο. Οἱ Ἀστυνομικοὶ μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητό τους. Ὁ Ἀξιωματικὸς διώχνει τὸν Ἄρη καὶ τὴ Δανάη:

— Χαθῆτε ἀπ' τὰ μάτια μου, παληόπαιδα!... Θὰ σὰς ἐκλείνα στὴ φυλακὴ γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε. Μα δὲν μοῦ φαινόσαστε γιὰ τετυμπόυδες. Σὰς συγχωρῶ γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά!...

Καί καθώς τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει, προσθέτει ἀπειλητικά:

—'Αλλοίμονό. σας ἂν ξανάρθετε νὰ κοροϊδέψετε τὴν 'Αστυνομία!...

Μόνοι τώρα οἱ δυὸ Νέοι κυτάζονται χαμένα... Οὔτε ὁ Ξνας, οὔτε ἡ ἄλλη, μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ λογικὴ ἐξήγησι σ' αὐτὸ πὺ εἶχε συμβῇ...

Πρέπει νὰ ξαναμποῦμε μέσα!

κάνει ἀποφασιστικὰ ὁ 'Αρης. Νὰ ξαναψάξουμε μονάχοι μὰς αὐτὴ τὴ φορά. Κάτι θὰ βρούμε. Κάτι θ' ἀνσκαλύψουμε!...

'Η Δανάη θυμάται:

— Χάθηκε κι ὁ Φαντεκές! Τί ν' ἀπέγινε ἄραγε;

'Ο Μικρὸς Φαντομάς ξαναδοκιμάζει ἀπὸ περιέργεια τὸ κλειδί του στὴν αὐλόπορτα τοῦ Πύργου.

Καί νά: Αὐτὴ τὴ φορά ἡ κλειδαριὰ ἀνοίγει! 'Η πόρτα ὑποχωρεῖ.

— Περίεργο! μουνμουρίζει ὁ

Τρομοκρατημένοι οἱ δώδεκα κατάσκοποι ποδοπατιῶνται γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ θγοῦν' ἔξω !

“Αρης. Πρὶν λίγο τὸ κλειδί δὲν ταίριαζε. Τώρα ταίριαζει πά-
λι!...

— Πολὺ σαχλὴ πόρτα! κάνει
τὸ Κορίτσι.

Καὶ προχωροῦν στὴν κεντρι-
κὴ εἴσοδο τοῦ παλαιοῦ χορταρια-
σμένου κτιρίου...

‘Ο Νέος βάζει τώρα τὸ ἴδιο
κλειδί καὶ σ’ αὐτὴν. Τὴν ἀνοί-
γει μὲ μεγάλη εὐκολία! Ἐνῶ
πρὶν, ὅταν ἐπεχείρησε ν’ ἀνοί-
ξη στοὺς Ἀστυνομικοὺς, τὸ
κλειδί δὲ ταίριαζε.

— Πολὺ μυστήριο! Ξανακάνει
χαμένα ὁ “Αρης.

Καὶ μαζί μὲ τὴ Δανάη μπαί-
νουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στοι-
χειωμένου Μαύρου Πύργου.

Προχωροῦν ἀργὰ στοὺς ἴδιους
μισοσκότεινους διαδρόμους. Κα-
τεβαίνουν τὶς ἴδιες σκάλες καὶ
φθάνουν πάλι στὴν τραγικὴ αἴ-
θουσα ποὺ εἶχε γίνει τὸ μακε-
λειό.

Ὅμως μὲ τὴν πρώτη ματιὰ
ποὺ ρίχνουν στὸ ἐσωτερικὸ της,
νοιώθουν τὰ λογικά τους νὰ σα-
λεύουν:

Τὸ μεγάλο αὐτὸ ρωμάτιο μὲ
τὸ στρογγυλὸ τραπέζι, τὸ ξανα-
βλέπουν τώρα ἀνάστατο. Οἱ
καρέκλες ἀναποδογυρισμένες!
Τὰ ἔξη πτώματα τῶν κατασκό-
πων βρίσκονται κάτω, ἐδῶ κι’
ἐκεῖ... Τὸ πάτωμα εἶναι γεμά-

το ξεραμένα αἵματα...

Κι αὐτὸς ἀκόμα ὁ Δράκουλας
βρίσκεται ἀναίσθητος καὶ δεμέ-
νος χειροπόδαρα. Ὅπως τὸν
εἶχαν ἀφήσει φεύγοντας γιὰ νὰ
πᾶνε νὰ φέρουν τοὺς Ἀστυνομι-
κοὺς!...

Ἡ Δανάη ἀποφαίνεται μὲ σο-
βαρότητα:

— Κάτι πολὺ μυστηριώδες
καὶ σαχλό, γίνετ’ ἐδῶ μέσα! Ἐ-
γὼ λέω νὰ δώσουμε τόπο στὴν
ὀργὴ καὶ νὰ... φύγουμε!...

‘Ο “Αρης κάτι πάει νὰ πῇ,
μὲ δὲν προφθαίνει. Μιὰ βαρεῖά
κι ἄγρια γυναικεῖα φωνὴ ἀκού-
γεται νὰ καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Ξαναγυρί-
σατε, λοιπόν, πουλάκια μου;
Ἐννοια σας καὶ θὰ καλοπερά-
σετε τώρα στὰ χέρια μου! Χά,
χά, χά!...

Τὰ δυὸ παιδιὰ γυρίζουν ξαφνια-
σμένα. Στὸ κατώφλι τῆς πόρ-
τας στέκει μιὰ γιγαντόσωμη
γρηᾶ στρίγγλα:

Τὰ μάτια της εἶναι τεράστια
καὶ στροφυλά, σὰν τῆς κουκου-
βάγιας. Ἡ μύτη της μεγάλη καὶ
γαμψή. Ἀπὸ τὰ οὖλα της ἐξέ-
χουν λιγοστὰ μακρουλά καὶ μαύ-
ρα δόντια... Τὰ μαλλιά της
κοντὰ κι’ ἀχτένιστα. Τὰ νύχια
της μεγάλα καὶ γαμψὰ σὰν ἀρ-
πακτικοῦ ὄρνιου!...

— Ποιὰ εἶσ’ ἐσύ; ρωτᾷ με

θάρρος τὸ ἀδείλιαστο Ἑλληνό-
πουλο.

— Ἡ Ψυχὴ τοῦ Μαύρου Πύρ-
γου! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ φοβερὴ
Στρίγγλα μὲ τὴ βαρεῖα κ' ὑπό-
κωφη φωνή της.

Καὶ προσθέτει:

— Μιὰ νεκρὴ Μάγισσα ποὺ
μπορεῖ νὰ δραπετεύῃ ἀπὸ τὸν
Ἄδη. Ποὺ ξαναζῶ ἐδῶ γιὰ νὰ
βοηθῶ καὶ νὰ προστατεύω τὸν
ἀγαπημένο μου Δράκουλα!...

Καὶ προχωρεῖ ἄργα — μὲ τ'
ἀρπακτικὰ χέρια της ἀπλωμένα
— πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκον-
ται τὰ δυὸ Παιδιά.

Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη τὴν
κυττάζουν ἀκίνητοι στὴ θέσι
ποὺ βρίσκονται. Σὰ νᾶχουν ὑ-
πνωτιστὴ ἀπὸ τὰ τεράστια
στρογγυλὰ καὶ πράσινα μάτια
της!...

Στὸ μεταξὺ τὰ ἔξη πτώματα
καὶ ὁ ἀναίσθητος καὶ δεμένος
Ἐπιστήμονας ἔχουν, γιὰ δεύτε-
ρη φορὰ ἐξαφανιστῇ. Ἡ τραγι-
κὴ αἶθουσα μὲ τὸ στρογγυλὸ
τραπέζι εἶναι πάλι καθαρὴ, τα-
κτοποιημένη καὶ ἄδεια!...

Ἡ γιγαντόσωμη καὶ φρικτὴ
στὴν ὄψι Μάγισσα φτάνει τώρα
κοντά τους. Ἀρπάζει τὴ Δανάη
ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ ἀριστερό
της χέρι. Καὶ τὸν Ἄρη — ἀπὸ
τὸ λαιμὸ κι αὐτὸν — μὲ τὸ δε-
ξί!

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔχουν χάσει
τὴ θέλησί τους. Καμμιά κίνη-
σι δὲν κάνουν γιὰ νὰ ξεφύγουν
ἀπὸ τὰ χέρια της...

Ἡ φοβερὴ Στρίγγλα προχω-
ρεῖ ἄργα. Βγαίνει ἀπὸ τὴν αἴ-
θουσα. Καὶ διασχίζοντας τοὺς
ἀτέλειωτους διαδρόμους, φθά-
νει καὶ μπαίνει σ' ἓνα μεγάλο
Ἑργαστήριο. Εἶναι γεμάτο ἀ-
πὸ παράξενα σύνεργα καὶ ἀλλό-
κοτες συσκευές...

Νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὸ τὸ ἴδιο
Ἑργαστήριο ποὺ τοῦ εἶχε βάλει
φωτιά ὁ Πιτισκόκος; Αὐτὸ δη-
λαδὴ, ποὺ τινάχτηκε στὸν ἀέρα
μὲ τὸν τρομακτικὸ κρότο ποὺ ἀ-
κούσαμε;

Ἡ τερατόμορφη γρηὶὰ παρα-
τάει κάτω τὰ δυὸ παιδιὰ. Ξε-
χωρίζει ἀπὸ κάποιο ράφι ἓνα
μικρὸ μπουκσλάκι. Τὰ ραντίζει
μὲ τὸ πυκνότερο μαῦρο ὕγρὸ
του.

Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη ἀρχί-
ζουν ἀμέσως νὰ μικραίνουν!
Ὡσπου τὰ κορμιά τους φθάνουν
νὰ γίνουν μικροσκοπικά. Τὸ
μπόϊ τους δὲν ξεπερνάει τώρα
τοὺς σαράντα πόντους. Σὰν τὸν
Πιτισκόκο, τὸ πιθηκάκι τοῦ Φαν-
τεκέξ...

Ἡ νεκρὴ Μάγισσα παίρνει
τώρα ἓνα στρογγυλὸ γυάλινο
βάζο. Ὅπως αὐτὰ ποὺ βάζουν
μέσα τὰ χρυσόψαρα. Τὸ γεμίζει

νερό. Καί χουφτιάζοντας τώρα τὰ δυὸ σπιθαμιαῖα Παιδιὰ, τὰ πετάει μέσα!...

Τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ ἡ Ἑλληνοπούλα κάνουν ἀπεγνωσμένες κινήσεις μέσα στὸ νερό. Νοιώθουν νὰ πνίγονται! Νὰ πεθαίνουν!

Ἐνῶ ἡ φοβερὴ Στρίγγλα, ποὺ νοιώθει ἀφάνταστη ψυχικὴ ἡδονή, παρακολουθώντας τὸ φρικτὸ μαρτύριό τους, ικαγχάζει ἀπαίσια:

— Χά, χά, χά!... Μὴ φοβόσαστε, ψαράκια μου! Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ πνιγῆτε!... Ἔτσι, ἐδῶ μέσα στὸ νερό, θὰ χαλοπαλεύετε μέχρι τὰ βαθειά

σας γηρατειά!... Ὅταν γυρίσῃ ὁ καλὸς μου Δράκουλας, θὰ διασκεδάσῃ πολὺ μὲ αὐτὸ τὸ βάζο ποὺ θὰ τοῦ χαρίσω! Χά, χά, χά!...

Ὅμως ὄχι!... Τὴν ἴδια στιγμή ξαφνικὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ στὸ Ἑργαστήριο. Καὶ τὸ γυάλινο βάζο, μὲ τοὺς δυὸ μικροσκοπικοὺς ἥρωές μας, γίνεταί θρύψαλλα!...

Ἡ γιγαντόσωμη Μάγισσα βγάξει ξεφωνητὸ τρόμου καὶ φρίκης:

— Βοήθειαιααα!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Διαβάζετε τὸν "ΜΙΚΡΟ ΦΑΝΤΟΜΑ,"

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Διαβάζετε τὸν "ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

ΚΑΙ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Διαβάζετε τὰ περίφημα παραμύθια « ΓΚΥΡΑΙ »

Ἡ θριαμβευτικὴ κυκλοφορία τοῦ

ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ

ὕποχρεώνει τὸν συγγραφέα του :

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

νὰ παρουσιάσῃ ὅλο καὶ καλύτερα τὰ τεύχη του. "Ἔτσι :

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 3ο τεῦχος μὲ τὴν συναρπαστικὴ καὶ
καταπληκτικὴ περιπέτεια

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ,,

Πλοκή, δράσις, τρόμος, φρίκη, ἀγωνία, μυστήριο !

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,, & "ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ,,

Ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ βιβλιοδετημένοι τόμοι πωλοῦνται
στὸ κατάστημα

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Καὶ στὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ
ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

κυκλοφορεί καὶ ὁ θρυλικὸς καὶ περιζήτητος

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Μὲ τὴν καταπληκτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας:

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεῦχος αὐτό.

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη.

Συγγραφεὺς : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β Ἀθήναι.

Ἐκδότης : ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ.
Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἄγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθήναι.

Σημ. Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 2.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τις γράφει Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Α'. ΣΕΙΡΑ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ— ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

Ο ΑΡΗΣ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "Α Γ Κ Υ Ρ Α", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694